

BOLE LIPA NEGO GRDA

RE

220 220 220 FURKA

GLAVNO OPCIJSKE ORGANIZACIJE NOV-FURKA 1997
GODINA 1988 / OJENNA 700 dim

©PARLOV

ZAR MISLITE DA OVI KLINCI GRIJEŠE

16
1997 N-48-E M. 2

UVODNIK

PET

DVIJE OBAVIJESTI

FURKA

»Jedan tir iz naše kompe profurao s mojom frendicom, kužiš, a mi ga ustvari nismo ni primili u kompu, kužiš, onako je frajer bez veze, fura se na lovu, kao starci su mu ne znam ti ja šta, neka fora, i kao kupi od nas minuse i niko ga u stvari ne jebe, i mislim, kako frajera nogirati kad ne kuži, uporno se nabacuje, i onda sam riknula kad sam čula da su on i moja frendica profurali, čuj, mi u kompi smo se odvalili, čoeče, ona mu je najviše minusa uvalila. Cijela frka. Ali mislim, kužiš, nije mi ona neka prava frendica, nego onako, bez veze, voli da ti spusti iza leđa, mislim ja to znam, ali bez veze, kužiš, ipak smo skupa, škola, disko, Đardini, i to. E, a ovo, za ovu furku, stvarno smo se odvalili. Kužiš.«

»profurali ste linijom manjeg otpora. Kužiš koja ludnica. Profe se napališe na nas. A niko niš ne kuži. Koja linija manjeg otpora, jebote. Neka nova fora. Čuj, dopizdilo nam čoeče. Ne možeš ih otkačiti. O.K., mi najprije kao ništa, eskiviramo, i to. Kužiš, frka je u školi i društvu: možda i mi treba da popušimo malo te »linije manjeg otpora«. Stalno nam nešto prišavaju. Međutim, kad malo bolje skontaš stvari, ipak ti ide na živce, starci te pile, politika te pili, profi te pile. Ispilan si do kraja. I sad »linija manjeg otpora« (jel to neka fizika?). Ma pušite liniju. Vi furate linijom manjeg otpora. Jeste li sami digli glas za školu, za svoju lovu? Gledali ste prema Rijeci, Zagrebu i te fore, da drugi isfuravaju pravdu za vas. E, majke mi, mi bi vam prvi čuvali leđa. A vi, ništa! Bilo nas je skoro sram. Još nam je neko trebao uvaliti: profi su vam štrajkbreheri! Sad su vam obećali pedeset posto više i kao sve je u redu. A svakom specku jasno je da nećete dobiti pedeset posto. Kužiš koja su oni škvadra. Oni su na liniji manjeg otpora, a ne mi. I nek ne tupe!«

»E, faca, otkači me od te politike. Kužiš da me to ne zanima. Idi kod mog starog, on ti je za to super. Baš jučer im je sve zdjelio.«

Nekim ljudima stvarno treba nacrtati stvari da skuže.

Budimir Žižović

Geri vsi WINNETOU ORGANIZIRA
KUBE ISTRANA U PULI U
SKLOPU KOJEG ĆE DJELOVATI
LIGA ZA BORBU PROTIV
TURIZMA. PRIJAVE PRIJAVITI.
HAUGH!

Petica 53-54 Beba

TUTTE LE VIE DEL TURISMO SONO
INFINITE....

EKKLUZIVNA REPORTAŽA U SLIJEDEĆEM
BROJU. SENZACIJA! ČITAJTE "PET"
NOVINU KOJA VAM NUDI ONO ŠTO
NIGDJE NEMA. YU-TURIZAM I PET-ICA
ZAJEDNO

KANFANAR : Očekuje se nova
POBJEDA VELIKOG TURIZMA. DOGAĐAJ JE
NAJAVLJEN ZA NEDEJLU 09.10.1988. TOČNO
U PODNE TOGA DANA ZAPOČINJE U KANFANARU
VELIKA AVANTURA. NAŠA ELIJA PRISUSTVovati
ĆE DOGAĐAJU!

IMPRESSUM
PET - GLASILO SAVEZA SOCIJAL-
STICKE OMLADINE HRVATSKE
PULA
IZDAVAC: OPĆINSKA KONFERENCE
CIJA SSOH PULA
SAVJET LISTA: MIRJANA ACIMO-
VIC, SILVA BODLAJ, ANTON CRNO-
BORI, LORENA DEL TREPO - SAVIC,
ALDO KLIMAN (PREDSJEDNIK),
MARJAN KOSTEŠIĆ, ELVIS MILETA,
SLAVOMIR MILJEVIĆ, VLATER
PRENC, LUCIANA PUHAR, DANIELA
ROTTA (ZAMJENIK PREDSJEDNI-
KA), BRUNO STERMOTIĆ, JA-
DRANKA VALKOVIĆ
V. D. GLAVNOG I ODGOVORNOG
UREDNIKA: MIRJANA ACIMOVIC
REDAKCIJA: MARIO BENCIC, BORIS
BJELICA, NATASA DRAGUN, JELENA
GRUJIC, MARINA MIHALJ, BILJANA
RADOJICIC, DANIELA SKANDUL,
OLGA VISKOVIĆ - MANDIĆ

GRAFIČKI NEUREDNIK: NADAN
ROJNIC
TEHNIČKI UREDNIK: ZDRAVKO BU-
SINELLO
FOTOGRAFI: EDUARD STRENJA
IGOR ZIROJEVIĆ
TISAK: »NOVI LIST« RIJEKA
TIPOGRAF RIJEKA
ADRESA REDAKCIJE (privremena):
JOAKIMA RAKOVCA 12
TELEFON: 22-967 052
PRILOZI SE NE VRACAJU
RJEŠENJEM REPUBLIČKOG KOMI-
TETA ZA INFORMIRANJE SRH LIST
JE UPIŠAN U EVIDENCIJU JAVNOG
GLASILA POD BROJEM UP-427-2 83.
PET JE OSLOBODEN PLAĆANJA NA
POREZ.

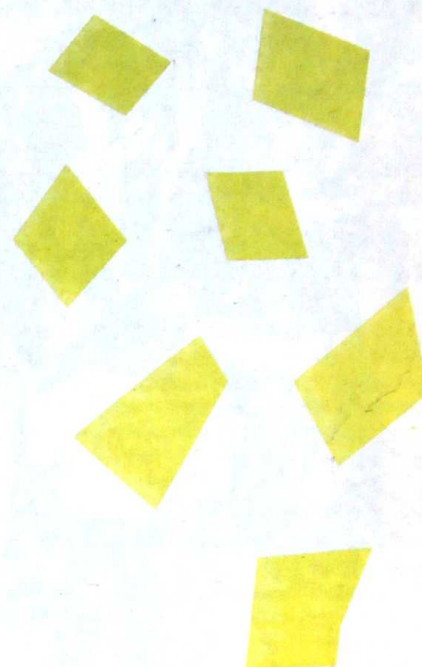
GRADONARIT

PET - STRANA 2

FOTO: DRAŽIĆ IGOR
FOTO: EDUARD STRENJA
FOTO: ZMAJ
FOTO: MATIJA ČURIĆ
FOTO: ANTE VERZOTTI
FOTO: ROBERT KOLDERAJ
FOTO: Z. TRBOVIĆ

TRESLA SE BRDA, RODILO SE - NIŠ'

Ove se jeseni nakon poduže vremena napokon obratila pažnja na jednu djelatnost: **OD POSEBNE DRUŠTVENE VAŽNOSTI**

Nakon dugogodišnjeg strpljivog ukazivanja po forumima na sve lošiji položaj, blagonaklonih, ali neispunjenih obećanja, prosvjetni su radnici odlučili (bar neki među njima) da »lupe šakom po stolu«. Nakon još ovog ljeta najavljene serije štrajkova, u nekim su gradovima svoje najave i ostvarili. I što je uslijedilo?

U početku su mediji, pa i forumi, makar verbalno i bili uz štrajkaše, no ploča se polako okreće. Jer, ohrabreni novozaagrebačkim osnovnim školama i srednjoškolskim obrazovnim centrom »Ruder Bošković« (koji je »imao petlje« štrajkati sedam dana – i dobiti povišicu od 75%, a ostali centri 50%) u organizaciju štrajkova krenulo se masovnije, putem izvršnih odbora sindikata po školama, a to bi sve sad moglo doći i po strukture neželjene razmjere. I Republički sindikat koji se u jednom trenutku sjetio zbog čega postoji, i čije bi interese trebao braniti, u prvi je mah odlučio da stane na stranu radnika, čak i u toj krajnjoj varijanti – štrajku. No, pri novonastaloj situaciji rasplamsavajućeg nezadovoljstva pronašao je solomunsko rješenje – štrajk je po ZUR-u zabranjen u djelatnostima od posebnog društvenog interesa, dakle trebalo bi ići reguliranim putem i... čekaj magare dok trava naraste. (Zanima me iza čega će se Sindikat zakloniti, kad se, kako čitam, do prosinca ZUR ukine?)

I novine su, nakon podignute tiraže na temu »vruće prosvjetarske jeseni«, dobivši valjda negdje »odozgo« prijateljski savjet, počele objavljivati izjave tipa: »Ne, naša škola neće štrajkati, jer bi se time učenicima nanijela nenadoknadviva šteta«!!!

I može li se onda uopće biti nekakav primjer kad ti je satnica, u boljem slučaju, 3190 din, dok je satnica kvalificiranog radnika npr. automehaničara 29.000? Može li se biti primjer (koji treba slijediti) kad se za jednu profesorsku plaću ove jeseni NE MOŽE kupiti kaput, ali može 44 lepinje s čevapima na Zagrebačkom velesajmu.

I tako, dovedenoj do ruba egzistencije, ovoj se djelatnosti i dalje tvrdi da je od posebne društvene važnosti, te da bi štrajk prosvjetnih radnika ostavio neizbrisive tragove na razvoj socijalističke ličnosti subjekta u nastavi i/ili učenika.

SATNICA ZA DESET JAJA

U stvari je nevjerovatno koliko su prosvjetari uopće izdržali u ime parole: »Odgovaj je ipak najbitnija komponenta vašeg rada«. Koliko su izdržali igrajući u toj farsu u kojoj valjda sve »štima«, a učenici su slijepci koji ne vide nikakve negativne društvene pojave. Identificirat će se valjda samo s »negativnim« primjerom svojih profesora, ako oni imalo skrenu s pravozacrtanosti.

Davno su prošla vremena kad su učitelji i pop bili prvi u selu, a nažalost i onda kad je biti profesor doista nešto značilo – i po statusu u društvu i po primanjima. Doduše, ona nikad i nisu bila »u vrhu«, ali se moglo pristojno živjeti, a materijalni faktor u ovoj djelatnosti nikad nije bio od primarne važnosti.

Otkad je svedena na nivo potrošnje, materijalni se položaj prosvjete neprestano pogoršava. Obimniji su jedino programi, dok se platne vrećice tanje, gomilaju neriješeni stambeni problemi, a tople obroke, regrese ili slične »povlastice«, u prosvjeti mogu samo sanjati. I kad si, na kraju bale, za svoj trud nagrađen mirovinom kojom automatski postaješ socijalni slučaj, jasno je da se tko god može kloni prosvjete.

Dakle nakon »vruće jeseni«, štrajkova, molbi, žalbi, vapaja dobiješ – ono što je predviđeno. No, glavno je da te razumiju i da s tobom suosjećaju. A kad

LOVA KAO RIJEKA PONORNICA

Začuđuje i licemjerje ljudi koji su zasjeli negdje između udruženog rada i škole, pa raspoređuju lovu onih prvih, drugima i pritom »netragom« nestaje 50%. GDJE SE LOVA GUBI? Tek sad »kad je postalo vruće« preispituje se gdje nestaju novci, traže se detaljne analize, koje nitko nema ili se pravi da ih nema.

Najgore u svemu je, što čak i uz ovo minimalno izdvajanje od 1,33 iz OD-a, koje je jedno od najnižih u svijetu – s kojim bismo »bok uz bok« trebali ući u informatičko 21 stoljeće, prosvjeti od ukupne sume stigne 47%. Pa još ni tih 47% nije ove jeseni isplaćeno, nego novac leži na računima SIZ-ova »imobiliziran« (kako se stručno izražavaju) zbog Interventnog zakona. I sad naš prosvjetni Don Quijote kreće u borbu napokon probuđen (da li prekasno?) i traži ukinuće Interventnog zakona (neki spretinji su se sjetili izuzeća) a zna se da je on donešen kao jedan od uvjeta da bi MMF dao »nove financijske injekcije«.

Ostaje da vidimo čija će se volja ispuniti.

MANIPULACIJE

Lukavo, po tko zna koji put manipulirajući putem medija iz SIZ-ova bezočno izjavljuju da povišica koju će prosvjetari eto ipak dobiti iznosi 50%, namjerno prešućujući da je to 50 posto na prosjek od I do VI mjeseca, što iznosi oko 36%, koliko je planirano još u svibnju. Jer, uobičajeno je da se od rujna ili listopada osobni dohoci prosvjete povećavaju u dvoznamenkastim postocima, kako bi ta djelatnost uspijevala klipsati za našom olimpijskom inflacijom.

Naravno, prosjek u privredi, od čistača nadalje, a drugačija Sonja trebala bi znati da je kvalifikacijska struktura u gore navedenim djelatnostima »nešto« viša i za adekvatnom u privredi zaostaje dvadesetak posto.

patnja zbog radničkih nevolja pređe mjeru, tada u onim stancicama od stotinjak kvadrata postaje pretijesno za sve tmurne misli, pa su nužne vikendice ne bi li se nužna čela razvedrila i podnijela teške terete odgovornosti.

RACIONALIZACIJE

I tako, raspravlja se i raspravlja ove jeseni na svim nivoima, o »nepodnošljivom položaju odgoja i obrazovanja« i za to raspravljajući ubiru se, naravno, osobni dohoci.

Da sve ne bude baš po prosvjetarskom, poručuju da školstvo treba racionalizirati. Sva sreća da nam je sve drugo pa i sizovska mreža »racionalna«. Naime, u našoj Republici djeluje »samo« 520 OSIZ-a i 1372 SIZ-a, a na regionalnoj razini još 44 USIZ-a, i to po starim podacima iz 1986. (Kako se i inače ponašaju poput kunića, sumnjam da im se broj smanjio).

MANIPULACIJE II, ILI DRUGARICE SONJA KOLIKI JE VAŠ OD?

Citiramo »Glas Istre« od 2. rujna 1988. »Po podacima Komiteta društvenih djelatnosti pulske općine, koje je iznijela predsjednica Sonja Lovrečić, prosječna primanja u prvih šest mjeseci ove godine bila su slijedeća: u predškolskom odgoju prosječni OD iznosio je 332.000 dinara, u osnovnom obrazovanju 435.000, srednjem obrazovanju 363.000, visokom 445.000, dok je u zdravstvu 376.000 i kulturi 445.000. Prosjek za to vrijeme u privredi općine iznosio je 350.000.«

Naravno, prosjek u privredi, od čistača nadalje, a drugačija Sonja trebala bi znati da je kvalifikacijska struktura u gore navedenim djelatnostima »nešto« viša i za adekvatnom u privredi zaostaje dvadesetak posto.

I dok zemaljski dani teku, a u Hrvatskoj se polako smiruje situacija, 20. IX 20.000 bosanskohercegovačkih osnovaca poslano je kućama. Tamo je valjda udijeljeni postotak (ako ga je bilo) bio još manji. Naravno, štrajkovi nisu nikakvo rješenje, ali ostaje nedoumica bi li se na prosvjetare uopće obratila pažnja da nisu posegnuli i za tom zadnjom mjerom. Na žalost, sve je češći slučaj da se u takvim situacijama novci odjednom stvore, što upućuje na zaključak da su zahtjevi štrajkaša bili opravdani, pa štrajkovi postaju gotovo regularno sredstvo za dobijanje zarađenog.

Napokon bise na odgovornost morali pozvati oni koji svojom neažurnošću ili lakomislenom politikom radne ljude uopće dovode u tako ponižavajući položaj da zaslužene OD moraju iskamčivati obustavama rada.

U takvim situacijama uvijek su mogući neželjeni ispadi, a privremeno rješenje situacije na kraju se uvijek svede na nekoliko (desetaka) postotaka povišice.

Međutim, prosvjetari ne bi ovoga puta trebali zaboraviti da i uz povišicu ostaju gorući problemi:

– stanova, stambene bi probleme trebalo rješavati u istom procentu kao i u ostalim djelatnostima od posebnog društvenog interesa

– mirovina, radnici bi trebali u mirovinu ići sa zadnjim OD-om, a ne sa obezvrjeđenim prošlogodišnjim prosjekom

– rad u školama trebao bi se vrednovati tako da se DOKAŽE da je to djelatnost od posebnog društvenog interesa. Spočitavanje negativne selekcije nastavničkog kadra u ovoj je situaciji potpuno neprimjereno, jer je jasno da daljnjim padom standarda nužno dolazi i do pada kvalitete.

Još je mnogo ovih trebalo bi, moralo bi, no i to je nekakav početak.

INES ŠKUFLIĆ HORVAT

PROMENADE

REVOLUCIJA

Novi događaji na jugoslavenskoj političkoj sceni (točnije, na političkoj sceni južnoslavenskih republika i pokrajina), pokazuju da se ponešto i kojekuda mijenja. Prije svega odnos prema metodama političkog djelovanja.

Ono što već mjesecima uznemirava uzornu građansku svijest i savjest je glasnost takozvane «ulice». Radnički štrajkovi, protestni zborovi ugroženog nealbanskog življa na Kosovu, masovni mitinzi solidarnosti itd., postali su svakidašnjica, koja surovo skida sve velove mistifikacije i idealizacije «bolje budućnosti» u koju, kako stvari stoje, nezadrživo srljamo. Kao da je bilo potrebno da ljudi izađu na ulice i na taj način razbiju sve iluzije o jugoslovenskom društvu, kao beskonfliktnoj oazi sreće, mira i blagostanja. Očigledno, dogorjelo je do nokata i narod je počeo da reagira uprkos zluradim kvalifikacijama tih reagiranja kao masovnog mazohizma. To se ne može prihvatiti, kao što se ne može odbaciti ni teza o višegodišnjem birokratskom sadizmu privilegiranih oligarhija u svim našim federalnim jedinicama, sve do nivoa općina, mjesnih zajednica i kolektiva. Naravno, vlast je naj(moralnija) postlatica i oni koji je zlopotrebjavaju grčevitom dramagijom i frazama «osuduju» javna okupljanja i svaki slobodniji glas mase, koja više ne želi da bude manipulirana «u ime vlastitih ciljeva» od strane onih koji su jugoslovensko društvo gurnuli u nezapamćenu krizu i sistema koji je na glavače okrenuo sve moralne norme sistema birokratske diktature.

Promjena je najčešća riječ na usnama nezadovoljnih, koji čine većinu. Nezadovoljnih vlastitim standardom, strepnjom od socijalnog kolapsa i neizvjesne budućnosti, nezadovoljnih sistemom koji je ne samo dozvolio, već i kumovao kosovskoj tragediji, koja još traje kao rak-rana Jugoslavije. A taj sistem je zasnovan na konfuziji posljednjeg Ustava, koji je toliko labav da dopušta tumačenja prema svakom parcijalnom interesu, koji fabrikuje sivu masu birokratske mašinerije i koji koči ne samo društvenu, već i svaku neophodnu (ekonomsku!) promjenu u zemlji. Svakoju inicijativu za više jugoslovenskog jedinstva, oni kojima je u glavi ideal feudalizacije ove zemlje lijepu etiketu famoznog unitarizma, prodajući demokraciju za vlastite privilegirane pozicije. O onima koji su doveli do ovakvog stanja svoju riječ reći će, vjerovatno, tzv. «sud historije», koji, naravno dolazi uvijek post festum, ali umiruje svijest onih koji su ukazivali na deformacije u kreiranju političkog sistema. Međutim, oni koji koriste ovu konfuziju, još uvijek sjede u svojim foteljama, neprikosnoveno zaštićeni sistemskim ustrojstvom, čiju promjenu i unapređenje smatraju za jeres, za razliku od svojih neumskih građevina i «financijskih konstrukcija» tipa «Agrokomerc», Obrovac, «Feni», Smederevo, i tako u nedogled. Dobro, sve to znamo.

I sada se budi «ulica», koju su okarakterizirali kao «rulju», «maspok» (suluda formulacija za revolt kosovskih Srba i Crnogoraca), apsurdne teze o jednonacionalnim okupljanjima (koju tu naciju ne priznaju srpsku ili crnogorsku), osuduju se klasni nemiri radnika koji žive na ivici egzistencije i tome slično.

Što se tiče mitinga solidarnosti, koji se organiziraju širom zemlje kao masovna podrška šikaniranom nealbanskom stanovništvu na Kosovu, najtragičnija je činjenica u tome da Jugoslavija još nije svjesna kosovske drame i sramote. Nije svjesna iz više razloga. Prvo, zbog toga što kanaliziranje stvarnih informacija o kosovskom stanju još kontroliraju vrhovi vlasti pojedinih republika i manipuliraju sa stavom prema ovom problemu. Drugo, što bez obzira na sve, običan čovjek slobodne Jugoslavije još uvijek ne može biti svjestan činjenica koje govore o progonu Srba, Crnogoraca, Muslimana i drugih nacija sa Kosova. Teško je zamisliti da čovjek četrdeset godina

nakon rata u jednom dijelu zemlje koja se ponosi i trsi svojom bezbjednošću i sigurnošću mora čuvati stražu pred vlastitom kućom, strepiti nad svojom djecom, imovinom, nad svojim životom na kraju krajeva. I tako, pod presijom informatičke manipulacije s vrhova, običan građanin pomišlja da su zborovi solidarnosti atak na njegovu sigurnost i mir, i što je još apsurdnije i što neki političari paranooidno naglašavaju, da su ova okupljanja provokativna za bratstvo i jedinstvo u drugim krajevima zemlje. Koje li ironije oni se tobože plaše za sudbinu nečega (tog famoznog bratstva i jedinstva), što su vlastitim djelovanjem ozbiljno ugrozili i podredili ličnim interesima nezajajšljivog birokratskog apetita, a za to okrivljuju ljude kojima u vlastitoj nevolji ne ostaje ništa drugo nego da na najdirektniji način čitavoj javnosti pokažu svoju muku, koja se, naglašavam, nikada tako duboko ne može shvatiti, osim da se, daleko bilo!, osjeti na vlastitoj koži. Tragikomična su saopćenja oficijelnih foruma «u ime radnih ljudi i građana» kojima se osuduju ulični protesti tih istih «radnih ljudi i građana». A to nisu «grupe građana», već mase ogorčenih i ojađenih ljudi, Srba, Crnogoraca, Jugoslavena...

Radnički štrajkovi su postali svakodnevnica, hodočašća u Skupštinu takode. Narod se bježe za tzv. «narodni hljeb» u cik zore, radnici iz fabričkih menzi iznose taj isti hljeb i tople obroke i nose kući da prehrane porodicu. Pojedinačne ljudske sudbine nisu više egzotična tema za novinske kronike o socijalnoj problematici. Ogroman broj ljudi, milioni također dijele istu tu sudbinu. I to jasno pokazuju na ulici, jer su se svi zvanični, «samoupravni» kanali pokazali zatvorenim, neefikasnim, lažnim... Čini se da nikada do sada nije bio veći jaz između sistema i stvarnosti, provallija između onih koji rukovode i onih kojima se vlada.

Ipak, nitko nema iluzije da «ulična demokracija» može sistemski riješiti probleme, niti da su svi «ulični» zahtjevi i njihove poruke a priori opravdane. Ali nitko ne može poricati da mase koje se kreću ulicama ne upozoravaju i ne demistificiraju decenijske iluzije, kojima su iste te mase uspavljivane i manipulirane. Jasnog je, većina Jugoslavena nema političku svijest koja ih može natjerati da naprave demonstracije zbog takozvanih «uzvišenih» ciljeva za ekološke probleme, hapšenje nekog pisca ili donošenje nekog zakona, na primjer o usmjerenom obrazovanju i slično. Jugoslaveni štrajkaju i demonstriraju kada su gladni i kada im je ugrožen opstanak i osnovna životna sigurnost. Ima li iznad toga «uzvišeniji» ciljeva? To je atak na sistem, na tekovine itd. itd., glasi optuzba. Jeste, ako su te tekovine birokratska mašinerija, feudalizacija, otuđenost rukovođenja zemljom, glad koja kuca na vrata htisuća jugoslavenskih domova i ako je taj sistem okoštao, dogmatiziran, destruktivan i nesposoban da se usavršava.

Socijalni potresi i ulične demonstracije iznenađuju samo birokrate, koji su navikli da se zaklanjaju iza proklamacija i neumoljivih a konfuznih zakonskih akata, kojih se nitko ne pridržava. U suštini leži strah za vlastitu fotelju, privilegije, moć, strah za ugroženu ulogu «socijalističkih mandarina» – vrhovnih arbitara u situaciji kada su posljedice birokratske nesposobnosti isplivale na površinu i pokazale do koje granice je dovedeno u pitanje jedinstvo zemlje, ekonomija, pa i egzistencija i životna sigurnost, elementarni, goli život u pojedinim krajevima zemlje. I to, što je civilizacijska sramota, goli život koji nije ugrožen samo socijalnom hipokrizijom, već mogućnošću nacionalističkog terorizma i paljevine.

I zato, ulica je stvarnost koja se mora prihvatiti kao logična i očajnička, kao impuls koji ovu zemlju mora dovesti na prag promjena u svim sferama njenog postojanja, od ustavnosti, preko ekonomije do nacionalnih odnosa.

Vladimir A. Milic

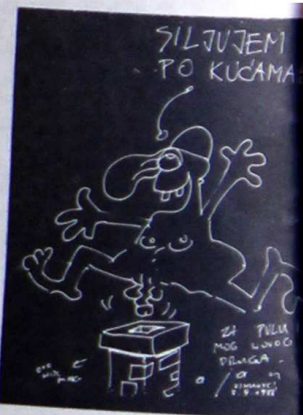

SADRŽAJ

13. rujna 1988.

Čini se kako je došlo vrijeme ponovo tako slično onom kad ni ribe nisu smjele s jedne na drugu obalu. Tako je, naime, prije dvije tisuće godina nepoznati rimski pjesnik, pišući o podjeli Ilirika u osam dijelova i plemena «između kojih nema sloge, pa se prepiru oko toga čiji je jezik ljepši, čiji su ljudi mudriji u gospodstvu, svaki želi da oponaša rimskog imperatora, česti su ratovi između pa i unutar plemena, pate od strasti da se između sebe dijele», dodao da su podijelili i rijeku Savu, pa «ni ribe nisu smiju prelaziti s jedne na drugu obalu».

PROBLEM VRAŠTA NA KOSOVU

ISPOD KAMEN GORE NEBO!

A KULTURA...

Tamo gdje priljavo i umorno more svoje vlažne snove sni ostavljajući začudene galebove gladne; tamo gdje izgubljeni borovi zaludu isplakuju smole; u ljetnim mjesecima tamo započinje velika rasprodaja.

Svega: soba, kreveta, suncobrana, vode, sunca, kulture...

Dok se zimi kultura uglavnom drži kontinenta, ljeti ona turistički navrti u priobalne krajeve. Zauzme gradove i mjesta raznim manifestacijama. Napuni dvorane, galerije, trgove...

Naprsto je nemoguće ne zamijetiti turistički karakter YU kulture, pogledamo li samo deset godina unatrag. Ta lijepa Gospoda je kao i većina domaćih turista bila u mogućnosti financijski izdržati mjesec-dva života na Jadranu. Kroz tih deset godina jugoslavenski turist je postao izumrla vrsta čije će postojanje u nekim budućim vremenima, možda, po rijetkim okaminama, dokazivati antropolozi.

A što se dogodilo sa lijepom Gospodom kroz isto vrijeme?

Ona je izgleda otpornija, tj. prilagodljivija vrsta koju ne mogu uništiti ove nepravilne nepogode koje su iskorijenile domaćeg turista. Ali svaka prilagodba za posljednju ima deformacije. One mogu biti razne. Najgora je gubitak potrebe i izbora. A, eto, dešava se da kultura gubi potrebu da ljetuje zbog sebe jer one haljine koje bi ona trebala za svoje svečanosti su preskupe, a kako je dio programa velike rasprodaje (po mogućnosti devizne) nema izbora, pa je susrećemo u dotrajanim, iznošenim ili prekrojenim haljama.

Rijetko se dogodi, ali se ipak još uvijek događa da nas iznenadi ponekim odbijeskom svoje ljepote. Tada nam se učini, makar na kratko, da romantične razglednice sa crvenkastim zalascima sunca nisu toliko neprobavljive, da je crni kruh koji čekamo u redovima jestiv, čak zdraviji od bijelog, da je cvjetanje mmora prolazna pojava, da sve još može biti drugačije, da

je ovaj dugogodišnji tumor u glavi moguće izliječiti bez kirurških intervencija. No, život, koji je kazališniji od samog kazališta, život u kojem je jedna druga Gospoda, Politika, osvojila i područje podsvijesti, ne dozvoljava iluzije. A s jeseni, kada Gospoda ode s polupraznim koferima (prezimi samo u većim gradovima), ostanu ulice koje vode prema centru zatrpene otpacima; ostanu kafici i zadimljeni polumrak u kojem ubijamo prazno vrijeme; ostanu juževina sa neurotičnom potrebom za bijegom; ostaje stvarnost koju činimo, a ne trebamo takvu.

M. Z.

MAFAF-23. PUT

1988 GODINE

MAFAF je pao na niske grane. Loša organizacija, malo dobrih programa, slabo animiranje publike, ništa novoga. Vrte se filmovi na Kaštelu a da se malo tko brine ima li publike koja to gleda. Žiri je ove godine hvalio kvalitetu prijavljenih filmova. Slično smo kasnije čuli na »Velikom festivalu«. Ima li i to kakve veze?

Ove se godine pokazala totalna nemogućnost žirija da hrabro izvrši jednu kraću i bolju selekciju koja bi ujedno imala šanse da bude odgledana. Ovakvo možemo slobodno reći da sumnjamo da je itko osim žirija vidio svih 88 filmova koji su prikazani što u informativi što u službenoj selekciji.

Djelić redakcije »Petice« sudjelovao je u ovogodišnjoj raboti zvanom MAFAP kao uredništvo biltena. Znaajući da je i taj bilten malo tko čitao, ponoviti ćemo neke detalje koje su tada zapisali:

»U četvrtak, 21. srpnja, trebala je biti održana sjednica predsjedništva i savjeta MAFAP-a, te data ocjena realizacije 23. festivala. Sjednica je međutim, odgođena jer nema kvoruma. Saznajemo da će sjednica vjerojatno biti održana u rujnu. Tada će ujedno biti data ocjena ovog saziva, koji je svoj mandat propisane dvije, produžio na skoro šest godina. Baze, koje bi trebale biti zainteresirane za rad i aktivnost svojih predstavnika nisu se oglasile. I tako to traje... Nova pravila, koja će, ako bude kvoruma, biti usvojena ujesen, donose se, između ostalog

s ciljem da se omogući bolji i efikasniji rad ovog tijela.

(Ovo smo pisali u srpnju pa o efikasnosti gore spomenutih prosudite. Nova pravila još nisu usvojena. Nakon svega čisto sumnjamo da je problem baš u pravilima).

... Na početku MAFAP-a pitali smo jednog od sudionika što misli koliko MAFAP koristi ili pomaže amaterskom filmu i autorima. Dobili smo odgovor da je šminka plakata i kataloga više nego što isti autori zaslužuju. To je ujedno i najveća zahvala organizatoru pored zahvale žirija za kvalitetne uvjete rada. Zbog toga se i ne bi zamjerilo RO FJIF što organizaciju ovakvog festivala smješta na zadnju rupu svoje svirale. Probleme opadanja kvalitete MAFAP-a i programa koje on pruža, valja potražiti malo i u radu kino-klubova. Najveća mana ovakvog festivala je nepostojanje baze entuzijasta, kino-amatera u ovom gradu, jer upravo su takvi ljudi osnovali i pokrenuli MAFAP. Ukoliko Pula bude htjela nastaviti tradiciju morat će potražiti nekog novog »Jelena«, jer će samo on imati više interesa od dosadašnjeg organizatora za boljim međuklupskim i autorskim festivalom amaterskog filma. »A tko je to u gradu zadužen i plaćen da potiče, afirmira i razvija filmsku kulturu, unutar toga i filmski amaterizam.«

Ovaj marafovski blok vijesti treba ujedno služiti i kao najava jednom učestalijem bavljenju tim festivalom tokom ove zime.

TRI ARENE

PRVI MEĐUNARODNI ZNANSTVENI SKUP »TRI ARENE: PULA, VERONA, RIM« (istraživanja, zaštita i revitalizacija)

PRIMO CONVEGNO SCIENTIFICO INTERNAZIONALE

»TRE ARENE: POLA, VERONA, E ROMA« (INDAGINI, TUTELA E RIVITALIZZAZIONE)

ODBOR ZA ZAŠTITU, ODRŽAVANJE I KORIŠTENJE AMFITEATRA SKUPŠTINE OPĆINE PULA U SURADNJI SA ARHEOLOŠKIM MUZEJEM ISTRE – PULA (JUGOSLAVIJA)

POD POKROVITELJSTVOM SKUPŠTINE OPĆINE PULA PULA, 22–25. LIPNJA 1988. HOTEL »HISTRIA« – PUNTA VERUDELA

ORGANIZACIJSKI ODBOR SKUPA

- Mario Franić, Samoupravna interesna zajednica kulture Općine Pula, Pula
- Radovan Jurić, Skupština općine Pula, Pula
- Vesna Jurkić – Girardi, Arheološki muzej Istre, Pula
- Atilio Krizmanić, Zavod za prostorno planiranje i pripremu zemljišta, Odjel za graditeljsko nasljeđe, Pula
- Sonja Lovrečić, Komitet za društvene djelatnosti Skupštine općine Pula, Pula
- Šime Vidulin, Odbor za zaštitu, održavanje i korištenje amfiteatra Skupštine općine Pula, Pula

TAJNIŠTVO SKUPA

- Marija Čakić, Arheološki muzej Istre, Pula
- Mirko Jurkić, Samoupravna interesna zajednica kulture Općine Pula, Pula
- Majda Petelin, Povijesno društvo Istre, Pula

ŠTO JE POKAZAO ZNANSTVENI SKUP NA PRIMJERU PULSKE ARENE

Spomenut ćemo nekoliko točaka koje su se nametnule kao zaključci:

1. U cjelokupnom programu istraživanja, zaštite i revitalizacije sabrana je izuzetno bogata dokumentacija.
2. Programom zaštite učinjeno je mnogo u sprečavanju daljnjeg propadanja objekta.
3. U programu revitalizacije učinjeno je niz grešaka koje su dovele do grube devastacije amfiteatra.
4. Ovakav seminar trebalo je održati prije no što se krenulo sa redovima na samom objektu.

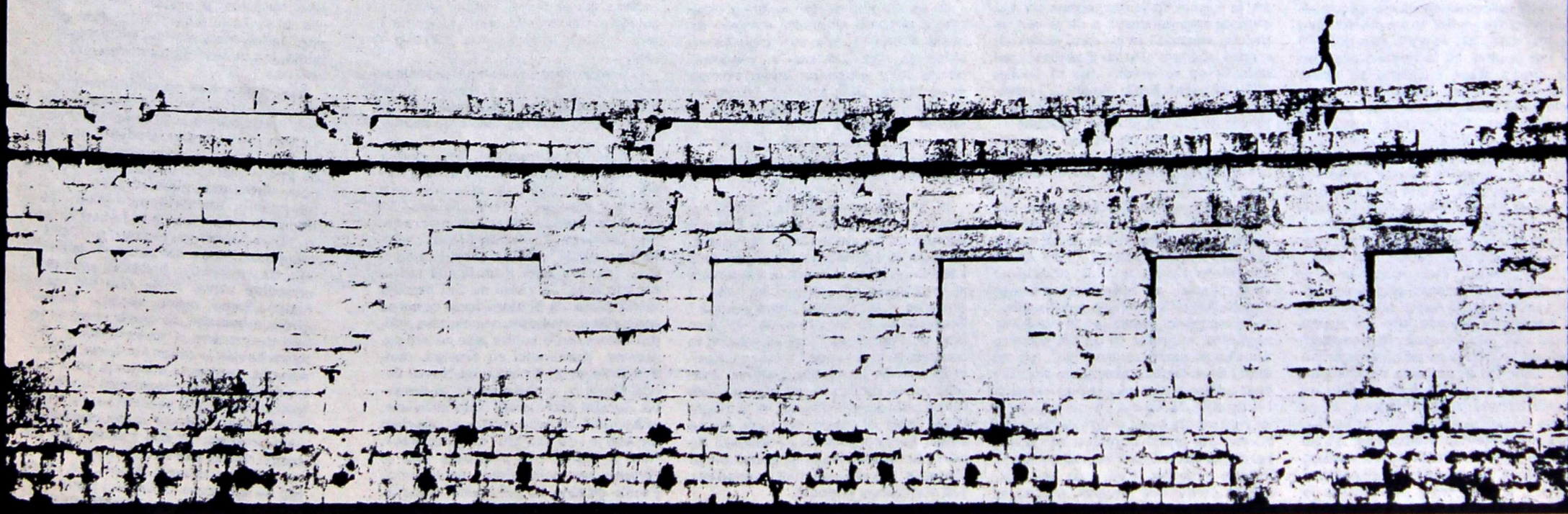
Sjetimo se još jednom Eugena Frankovića i njegovog izvještaja o projektu adaptacije i radovima u toku na amfiteatru u Puli.

... Pogreškama koje su pred nama ne treba odricati određenu koherenciju: one imaju zajednički temelj i izvedene su jedna iz druge. Njihov zajednički temelj jest pogrešna ekonomska procjena i neadekvatna financijska konstrukcija, jer je teško zamisliti apsurdniju tezu od samofinanciranja građevine stare dvije tisuće godina. Ta se je zgrada »amortizirala« već dvadeset do dvadeset i pet puta. Ne postoje više razumni zahtjevi prema njoj. Preostale su obaveze prema njoj.

... Čisto more, lijep vidik i blaga klima su takve vrijednosti koje nije moguće neposredno unovčiti. Sunce se ne može spakirati i prodati. Tako ni amfiteatar. Ali se amfiteatar može upropasti pri pokušaju da se izvede takav naum.

(Izveštaj u cijelosti objavljen u Radovima instituta za povijest umjetnosti- 10/1986. god.)

BENČIĆ MARIO

RAPORT IZ MJESNE ZAJEDNICE »NOVA VERUDA«

RET-STR.5

Vi koji nemate automobil ili ste prisiljeni na štednju osuđeni ste na gradski prijevoz, osuđeni ste na autobus bezuvjetno. Zbog vas ćemo raport sa Nove Verude početi »Pulaprometom«. Znači, problemi odmah s početka. Prije šest godina građani s Nove Verude pokušali su dogovoriti sa »Pulaprometom« jednu manju izmjenu u autobusnoj liniji kojom se koriste kako bi im to bilo na korist. U tome nema ništa loše, zar ne? Predočiti ćemo vam tu promjenu na karti:

Naprsto jedna nevelika promjena koja produžava put autobusa za cca kilometar-dva, ali zato omogućava jednom velikom broju ljudi da se osjeća neznatno komfornije u raspolaganju javnim prijevozom. Odgovorni ljudi u RO »Pulapromet« su saslušali vox populi i dali izvjesna obećanja. Jer, ideja nije loša. Rekli smo da je to počelo prije šest godina. Prošle godine sakupile su se sve potrebne suglasnosti za takvu izmjenu, ali...? Ništa! Kako ništa? Pa baš ništa! Ništa se nije promijenilo.

Pa dobro zašto ništa?

Što još traži narod sa Nove Verude? Nakon »Pulaprometa« i javnog prijevoza nastaviti ćemo sa već poznatim provedbenim urbanističkim planom koji u toj mjesnoj zajednici nije prošao na javnoj raspravi. Govori tajnik M. Z. Pećanac Ilija: (...) Općinski komitet za urbanizam uputio nam je dopis i službeno (kao naredio... da otvorimo javnu raspravu o Provedbenom urbanističkom planu (PUP) u dijelu »Nova Veruda II«, 21. 07. ove odine.

Mi smo to učinili i sazvali smo Skupštinu mjesne zajednice sa svim DPO koje djeluju na području naše M. Z. i dali mogućnost svim građanima da se uključe. Odazvalo se sve skupa 18 delegata (Skupština nam broji 25 delegata), što je veoma pozitivno. Dođuše, Skupština se i ne sastaje jako često, pa nam ti delegati ispunjavaju svoje dužnosti. Moram spomenuti da su drugi iz Općinskog komiteta za urbanističke djelatnosti bili dosta šturi, a Urbis 72 koji je napravio tu dokumentaciju...? Tako, vidi se da su oni jedna RO koja... ako vi njima kažete uradite mi to i to, oni će za pare napraviti... nema veze da li će to imati svoju svrhu ili neće... Svrhu bi imalo... to su lijepi projekti... to je sve u redu, međutim radi se samo o mjestu, o poziciji gradnje. Prije dvije godine smo mi pokrenuli akciju kad je iznuđena odluka u SO Pula da se ide u gradnju stambenih jedinica za prodaju, za tržište. Njih je vodilo to što su već imali pripremljeno zemljište za gradnju, sad je pitanje i toga... recimo voda...? Ove godine smo imali problema zbog povećane potrošnje, i biti će ih dok se ne napravi stvarno pravi vodovod od izvora vode pa do Pule, a gradnja ova ili bilo gdje u Puli i dalje će povećavati probleme sa snabdjevanjem vodom... Međutim, istini za volju mi od oslobođenja nismo uspjeli napraviti generalni urbanistički plan koji bi važio za, recimo, narednih 50 ili 100 godina. Mi to nekako pravimo na kratke staze i držimo se nekih zakona k'o pijan plota, a u nekim zakonima toliko tražimo rupe da je to nevjerojatno. Evo, recimo, ova gradnja što se vidi kroz prozor (Uljanikova kuhinja pored hotela »Pula«)... to se sada vidi koliko mi računava vodimo o obalnom pojasu... To je jako žalosno. Mi zaokupljamo obalu koja je naše najljepše dobro. Kad već govorimo o urbanizmu, mi nemamo ni jezgru koju čuvamo, bilo novi centar bilo stari... Đardini... Kad Pulu pogledate iz aviona sa svim njenim prirodnim vrijednostima, to je nešto predivno. To je bogatstvo prirode koje se rijetko može... ali, kad se razbacaju nebodernički od 16 katova pa do njih prizemnica... Ovo što je do sada napravljeno promašaja... ovo 16 katova. Kad su pravili trebalo je biti 8 katova, ali se netko našao pametan i... Što se tiče parkirnih mjesta, predviđene su tu kružne garaže i tražili su od svakog 12 milijuna tko je tu htio imati parkirni prostor, u to vrijeme 12 milijuna je trebalo imati. To je otprilike bilo pola kuće, tada,

Do gradnje tih garaža nikad neće doći. Mi smo već tada davali primjedbe na generalni urbanistički plan koji to predviđa, a te garaže su još uvijek tako predviđene. Slali smo dopise nadležnima u Općini i nikada nismo dobili odgovor. Čak se generalni urbanistički plan mijenjao '83. godine, a garaže su i dalje ostale (u nacrtima), a naše primjedbe su otišle i nitko ih nije uvažio. Onda se išlo u izgradnju u dijelu Vidikovca, baš u ulici Vidikovac. Oni su tu ulicu lijepo asfaltirali, a javnu rasvjetu su postavili na sred pločnika po kojem pješaci hodaju, tako da, oprostite, ako netko bude ikada slijep, a velika je vjerojatnoća da mnogo ljudi može oslijepiti, mora svaki put da bubne u taj stup. E sad, provedeni su tu i vodovi i instalacije, ali je uvijek nešto falilo ili od »Elektroistre« ili od PTT-a...

Pa kad se sve to lijepo asfaltiralo onda se išlo prekopavati. Naša posla. Sad se vraćam na onu našu javnu raspravu. Znači, prije dvije godine smo se borili da ne dođe do te stanogradnje, jer je na tom području oko dva hektara vrlo dobre zemlje, obradive. Tu zemlju smo mi davali u zakup i dobivali neku, minimalnu, naknadu. Toliko, da nije za badave. Dvije godine se ta zemlja ne obrađuje, niti nas bilo tko iz Općine ne obavijesti da damo nek se obrađuje dok ne dođe do gradnje jer tako i tako u ugovoru o tom zakupu stoji da ukoliko dođe do javnog interesa otkazuje se u roku od 15 dana, jer na tom zemljištu se ne smiju saditi dugogodišnje sadnice, znači nema odštete jer je tako i tako bogatelnja cijena. Na sto kvadratnih metara čovjek na toj zemlji može imati... da ne mora uopće ići na tržnicu, a vi znate pošto je sada salata itd...

... i do te stanogradnje nije došlo, nije bilo novaca, odnosno investitor se nije našao... i sada su oni zainteresirani da na osnovu Generalnog urbanističkog plana provedu to.

... pa su napravljene i neke promjene, pa je smanjena katnost tih objekata, recimo, najniža jedinica je sada prizemlje plus dva kata, međutim, to praktično ništa ne mijenja jer je to UZ SAMU OBALU.

Tamo su sada lučice, od »Delfina«, od »Tehnomonta«...

... ja kad to pogledam, ja vidim BOGATSTVO PULE, jer vjerujem koliko god vrijedi Pula, što se tiče kopna, jedna četvrtina vrijednosti je tu, na toj obali.

E, sad, ima i drugi problem. To je jedan zaljev koji je dosta uvučen unutra... on nije nikada čišćen, a dosta je plitak.

... tako da je tu voda dosta zagađena, ja mislim da je dozvoljeno da ima stupanj zagađenosti I, a da je već na trećem stupnju i to po ovoj nedavnoj analizi instituta »Ruđer Bošković«, ali dalo bi se to urediti ako bi čovjek želio da zaštiti svoju okolinu... i odvaja se novci za te stvari, ali kuda ti tokovi novca idu to je...? (upitnik)

... e, sad, oni su nama ponudili izmjene i dopune tog Provedbenog urbanističkog plana na javnu raspravu... Sve što je bilo problematično odnosilo se na taj dio, ispod ceste, do mora, a ono iznad ceste, iznad zaobilaznice, to nije sporno... to se da sa vrlo malo korekcija... na obostrano zadovoljstvo, na zadovoljstvo budućeg življenja i sadašnjeg predlagača... to bi moglo ići, mada je i to obradivo zemljište, odprilike tri do četiri metra duboko je sama zemlja... ali... pa mi smo i zaobilaznicu gradili, pa smo išli kroz najljepši dio, iako je bilo moguće i drugačije. Nitko me ne može uvjeriti da nije mogla neka druga varijanta, a znamo šta znači obradivo zemljište; barem za Istru. Svaki komad zemlje je itekako vrijedan. Kad smo već kod zaštite čovjekove okoline, možda je nezgodno da se čovjek hvati sam; svake godine je zasadil jedno drvo,

tu na području mjesne zajednice... međutim kad ja to sadim drugi se smiju, ali ja sam ushićen sa svakim tim drvom.

MLADI

... što se mladih tiče... na području mjesne zajednice Nova Veruda aktivnost je na **NULLI**, osim izviđačkog odreda.

... e, sad, mladež ko mladež... Mi smo u velikoj sali napravili oglasni pano od stiropora... klinči... oni su na visini većoj nego što sam ja visok, nogom ostavili otisak... i to su boksali, jer to im je fino... mekano... kad udari drago mu je da je ostao otisak. Ja vjerujem da to, možda, kući ne radi, a to nam sve potiče od slabog stanja u obrazovanju, osnovnom, predškolskom i srednjoškolskom... sami nastavnici su slabo plaćeni... i to je logičan slijed svega... Evo na primjer, u ovakvom jednom neboderu je oko četiri stotine ljudi i susjed sa susjedom se ne poznaje. Vrata do vrata. Naime način življenja je isto doprineo da se ljudi ne okupljaju na istoj bazi kao ranije, iako je najveće zadovoljstvo biti u grupi ljudi... ne uvijek u istoj grupi, nego da čovjek ambijent promijeni... znači, sportovi, razonode, šetnje... toga nema u našoj mjesnoj zajednici.

AKTIVISTI U MJESNOJ ZAJEDNICI

Treba reći da nam savjet mjesne zajednice radi stvarno odlično. To je jedno tijelo koje dobro obavlja svoje obaveze, sve se rješava, međutim, rješava se na nivou MZ, čim se krene jedan stepen dalje... gotovo je... Tu usahne sve ono što se želi postići...

Jer, kad članovi Saveza komunista bježe od obaveza i kad dođu na sastanak tamo prespavaju praktično taj sat-dva vremena, i to im je previše. I ako još bilo što kažeš, on nema vremena, on zauzet na poslu, on mora ići u trgovinu. Tako je glavni oslonac na par entuzijasta. Recimo, naš predsjednik Skupštine MZ Valentić Franjo, pa predsjednik savjeta Pajić Milka. Pitanje je, kada se ta garnitura bude promijenila, tko će obavljati... Svaki građanin u Jugoslaviji živi u nekoj MZ i kad bi svaki građanin u Jugoslaviji samo sat godišnje dao priloga toj MZ svi bi dobro živjeli, svi bi se lijepo slagali.

OPĆENARODNA OBRANA

Ja se s njima borim da šemu sklanjanja u javno sklonište stavimo da svaki stanar zgrade vidi gdje će se sklanjati. Po Zakonu o narodnoj obrani to je službena tajna, strogo povjerljivo. Sad, kako će taj stanar da zna gdje će se sklanjati ako je to strogo povjerljivo. Onda je to tu u kasi neka bude strogo povjerljivo, neka se sklanja! Znači, on neka pogine, a neka je zakon...!

Ili, protupožarna zaštita. Zgrade nemaju protupožarne aparate. Postoje protupožarne stepenice u zgradama, ali to nitko ne održava. To je zahrđalo i što je najgore, ulaz na ta stepeništa je kroz jedan od stanova na katu... i sad ako u tom stanu nema nikoga? Doduše, to bi se provalilo. Ja sam išao po stanovima, ljudi su zakrčili te prolaze, tu ima svega i svačega. Konkretno ovdje ima jedna gradnja. Zakrčila je put da čak ni interventna kola (hitna pomoć, vatrogasci) ne bi mogla proći. Kad bi došlo do toga da se zapali šumica gorili bi i neboderi. Ne održava se. Mi smo imali jednu akciju čišćenja. Moram pohvaliti i omladinu, 120 omladinca je došlo.

Kažem, kad bi se ta šumica zapalila, interventna vozila ne bi mogla proći.

KAFIĆ

(...) šta ja znam. Ja mislim da će se naći rješenje jer i sam vlasnik se trudi iako možda po nekim pitanjima, nekako nedovoljno, jer on je možda i nemoćan, šta da vam kažem.

Sam kafić je trebao, po meni, biti useljen kada i stanovnici. Onda, im sigurno ne bi smetalo. To je moja pretpostavka. Možda griješim. Međutim sada kada se on pojavljuje 8-9 godina nakon što su useljeni, tu su problemi. Kultura stanovanja, bilo u neboderima, bilo kultura ponašanja ulaska u kafić i izlaska iz kafića, to je...? Šta mislite kada je noć. Kada je tišina, i ovaj viče: »Ej, jebi ga, gdje si... Ajmo još jednu... Majku... oca...« Ono psuje mu... šta ja znam. Namjesto da je popio svoje piće... Neka unutra ima muziku, ima video spotove, najnovije stvari, ima šta 'oće, i neka se zabavlja, ali čim izađe van neka prekine s tim. Tako da taj lokal bi mogao da radi non-stop 24 sata, ako se sve odvija unutra, ali ako se radnja dešava pola vani, pola unutra onda se sigurno remeti život i rad zaposlenih stanovnika. 'Ajde penzioner, još nekako on može produžiti ujutro, ali ovo što mora otići u »Uljanik«, od čega živi praktično ovaj grad...? Iako su među tim radnicima i ti koji, recimo, isto vole po čašicu.

ČISTOĆA I KOMUNALNE SLUŽBE

Evo, na primjer, predsjednik kućnog savjeta ovog nebodera, 33, on je organizirao čišćenje okoliša.

Omladinci? Nijednoga nema! To slobodno napišite. Neka se malo stide, ako imaju zašto da se stide. Ako ne, ako im je lijepo tako, neka bude i dalje prljavo. Jer, kad nečije mame bace »Bidex«, s oprostjenjem, dole, sad to netko treba pokupiti. Sigurno neće pokupiti onaj koji je bacio. Ne zanima ga, ili će se smijati, ili će se zatvoriti i pustiti muziku do glasa i reći: »Vidiš kako je raja blesava i radi.«

(...) organizirao je akciju (predsjednik kućnog savjeta) i izašlo mu je jedno desetak, dvanaest ljudi, i to ih je on morao za rukav, one koje poznaje.

Primjer »Elektroistra«. Ona dobije od SIZ-a za stambenu djelatnost novac za sva rasvjetna mjesta, a gori joj, radi štednje, možda, recimo, 50 posto, a određene gasi nakon određenog vremena. To je isto lijepo. Treba se štedjeti, ali, kažem: »Dobije unaprijed...?!« Isto tako Komunalna radna organizacija. Ja znam da oni nemaju velike plate. Ja bi njima kada bi mene neko pitao, svakome onome dao milijon dinara, onih koliko piše na novčanicama. Komunalci su zacrtali, recimo, Bulevar E. Kardelja na Novoj Verudi čistiti će se jedamput u tri mjeseca. Ja sam obavijestio naše aktiviste: »Ako vidiš čistača, molim te obavijeti me kad je i do kad bio i šta je očistio.« Kad je čistač bio prvi puta bilo je stvarno senzacija vidjeti ga na ulici. Prošle godine su bili nešto aktivniji, nešto su valjda bolje stajali. Ali za to oni dobiju pare.

Smatram da bi korpa za otpatke od Gevgelije do Triglava trebala imati svoju formu istu, iste boje. I onda će sve generacije koje se budu poslije toga radale, znati da je to žute ili zelene boje i da će komadić papira ili bilo šta baciti u to. Kada bi to imali, onda bi bilo sve u redu. Mi toga u gradu imamo vrlo malo. Ono što imamo prepuno je, a jedno vrijeme smo imali one plastične, pa je to bilo interesantno paliti.

Na području MZ stavili smo dvije korpe za otpatke. Jedna je još uvijek tu, na uglu. Naša spremnica svako jutro to prazni... Drugu smo postavili na autobusnu stanicu pored doma staraca, ali ta je bila odmah drugi dan demolirana. Smetala je.

BIROKRACIJA

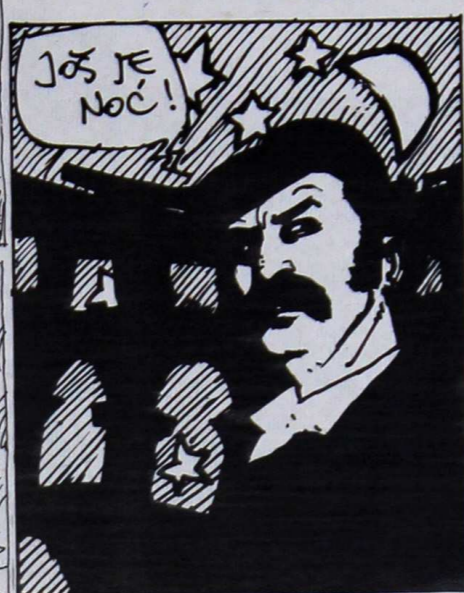
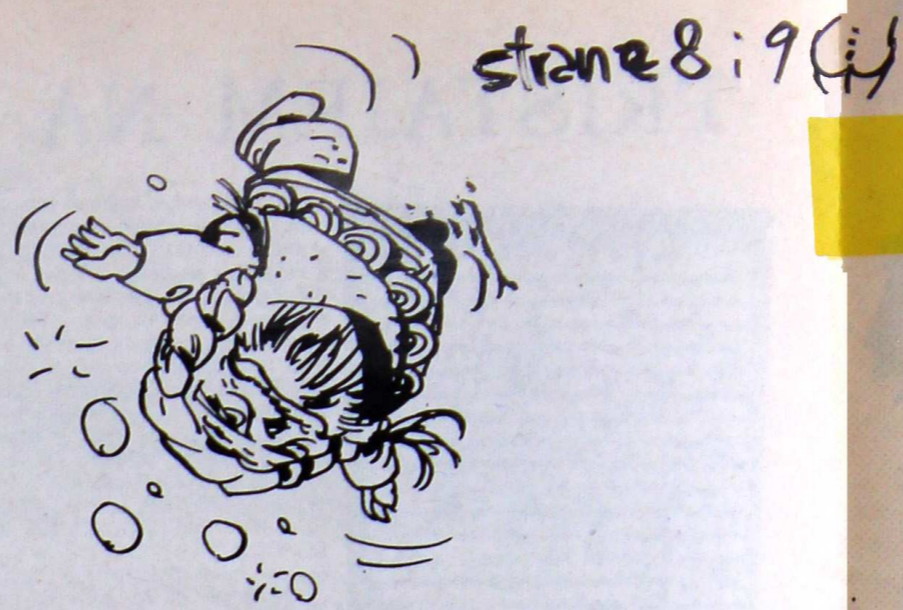
Mi smo sada više birokratski nastrojeni. Ja sam jedan birokrata. Recimo, hoće netko zemljište za obradivlje, ja mu na žalost moram reći: »Napišite molbu, pa ćemo vidjeti.« To je već birokratski. Namjesto da kažemo: »Imamo 100 kvadratnih metara, recimo, ako ga imamo.« I idemo odmah na teren. I gotovo. Šta ima sad da se piše. Međutim, ja moram, jer je takav pravilnik. To je jedan birokratski odnos. Jedna mala sitnica, a šta mislite koliko još birokratskih odnosa imamo kod nas.

Evo, počev baš od omladinske organizacije. Recimo, ima profesionalnog predsjednika. I šta sad taj predsjednik radi. Dobije naredenje od Republike i kažu: »Organiziraj štafetu ili ne znam šta!« Ali to ne valja. To je opet birokratski riješeno. Zar ne bi bilo divno, na stadionu »Istre«, jedamputa mjesečno javni koncert? I ne za cijenu koliko je, recimo, u »Domu mladosti«. Nego što jeftinije, tek toliko da se pokriju troškovi, pa neka omladina uživa. A ne ono što smo rekli: »Samo radne akcije.« Kakav rekli: »Dom mladosti«, to nema veze, to je sve pretvoreno u komercijalno. Jer mladi čovjek je željan kontakta, komunikacije, razmjene mišljenja itd. I ako on dobije dobru informaciju, znači na tom stadionu što sam rekao, ne treba tu sad neke referate držati nego kroz sam program se sve izvede i svi su sretni, veseli idu kući. A mi to nemamo. Imamo drvenu Arenu, ne mora biti na stadionu. U Arenu i udri.

MARIO BENCIC

TELAMON

GENERAL TELAMON
KAKO BJELEĆE
DJELO?

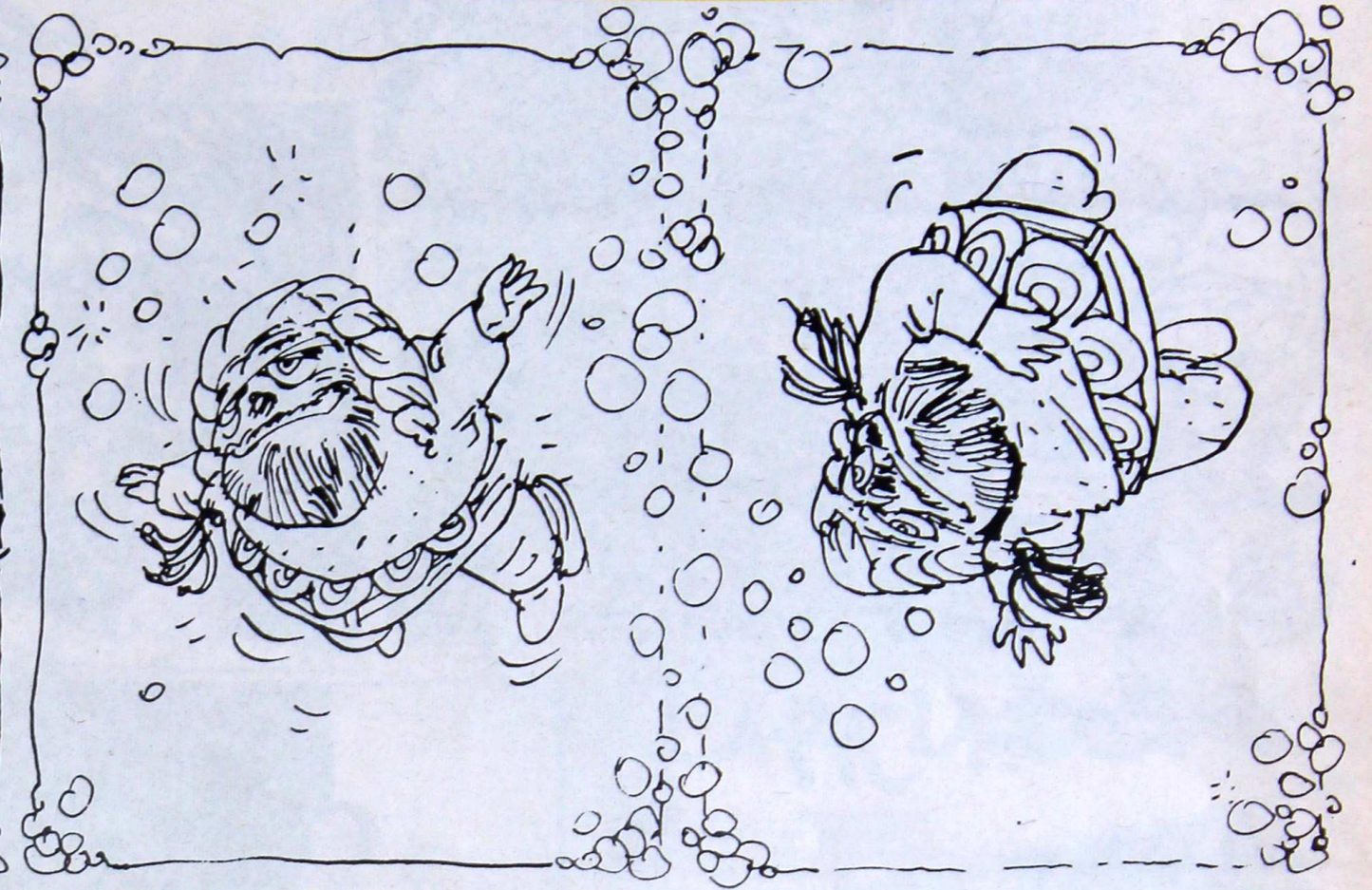
DUPERICA...

BALADA O TELAMONU I HISTERIJI

BY © BENČIĆ MARIO : SCENARIJ

BY © PARLOV GORAN : CRTEŽ

BY © ROĐIĆ NADAN : CRTEŽ

CRY

Vladimir Stalac

NEKADAŠNJI FILMOFIL SADA ROCK NOVINAR I DIREKTOR FESTIVALA U SUBOTICI

— Kako si postao rock kritičar (novinar)?

— Nešto slučajno, a nešto namereno. Naime, od 1980. do kraja 1984. godine radio sam na radiju, kao saradnik, redaktor i još sve i svašta u emisijama »Mladi, novi svet« i kasnije »Ritam srca«. One su išle na Studiju B (beogradskoj lokalnoj stanici velike slušanosti), a osnivač im je bila GK SSO Beograda. Dakle, tu sam radio skoro četiri godine i prošao sam tako reći sve poslove koji se u radu na radiju mogu proći, a da se nisam bavio ničim onako ljudski — takvo je radio novinarstvo — uglavnom, zbog površnosti medija, ne moraš ništa mnogo dobro da znaš, osim kako se uključuje snimanje na kasetofonu. Istovremeno sam shvatio da stagniram, zasitio sam se radija kao medija, a došlo je i do jedne prilično neukusne smene urednika emisije s kojom se nisam složio (tačnije zbog koje sam se posvađao sa svim odgovornim ljudima u GK) tako da mi je bilo nekako normalno da odem odatle, što je njima bilo još normalnije. U toj situaciji su me pozvali iz »Rocka« da radim kod njih, iako sam se do tada muzikom sa novinarske strane bavio tek tu i tamo, ali sam bio vrlo pažljiv posmatrač i slušalac onoga što se u toj oblasti događa. Tako je počelo. Inače, ako je nekome zanimljivo kao ideja, pre muzike najviše sam se bavio filmom — više od godinu dana sam radio rubriku u kojoj sam prikazivao najgore filmove sveta. Svakog četvrtka sam išao u jednu od tada (i sada) tri najveće beogradske bioskopske rupe: Slavija, Partizan i mala sala DK »Vuk Karadžić«. Tu su se davali honkonški i ostali akcioni filmovi, erotske komedije i tragedije i evropske istorijske laži — austrijske varijante Konana i slično. To je bilo onako, prilično mazohistički, ali je povremeno umelo da bude i jako zanimljivo. Nijednom nisam izašao pre kraja filma osim kada je sala bila toliko prazna da sam mogao da odem po piće, a da nikoga ne uznemirim.

Formulaciju rock kritičar ne volim, jer ona podrazumeva kod nas neku istraumiranu, ružnu i lažno prepačetnu osobu koja je propala kao muzičar pa se izživljava na jadnim umetnicima. Nikada se ne kaže poljoprivredni kritičar, unutrašnje-politički ili fudbalski kritičar. Svi su oni novinari, pa stoga zadržavam sebi pravo da sebe smatram rock-novinarom, jer novinar mora biti i kritičar, a kritičar može biti i samo pljuvač.

»Rock« je jedini list u Jugoslaviji koji se bavi rock muzikom; smatraš li da on ispunjava sve zahtjeve omladine koju interesiraju rock-mužvanja?

— Na to gledam ovako: »Rock« je jedini list kod nas koji se bavi samo rock muzikom i u manjoj meri rock kulturom. Naravno da niko, pa ni ja ne misli da je to dobro. I to ne zato što bi nas konkurencija naterala da radimo bolje. Mi svaki broj radimo najbolje što možemo pre svega zbog sebe i svoje savesti, naravno i zbog ljudi koji te novine kupuju. Jednostavno, i ovde počinjem odgovor na drugi deo vašeg pitanja, kada bi postojalo više novina koje bi se na ovaj ili onaj način bavile rockom, stvorili bi se uslovi da se one specijalizuju i pruže određenim delovima publike celovitiju informaciju o onim žanrovima i imenima koja tu publiku zanimaju. »Rock« je, jasno, sada u situaciji da mora da zadovoljava potrebe svih konzumenata popularne muzike i jasno je da zapravo ne može nikoga zadovoljiti, jer se mora baviti i heavy-jem i popom i undergroundom i svim ostalim. U takvoj situaciji svi žanrovski opredeljeni čitaoci misle da je onoga što oni vole pre malo, a onog drugog previše i tu su svi uvek u pravu. »Rock« je zapravo novina koja je namenjena mladom čoveku kog zanima muzika mladih,

bez žanrovskog predznaka, a takvi čitaoci, tj. slušaoci su iznimno retki. Ali ja ključni problem »Rocka« u poslednjih nekoliko godina vidim ne u tome što je šaren, već u tome što je ipak bio list sa premalo stava — što je išao politikom nezameranja i što je količina posvećenog prostora bila često jedini način da se utvrdi da li redakcija misli da je muzika koju neko radi dobra ili loša, a pri tom ni to često nije zapravo značilo to, već je samo pokazivalo koliko je neko ime tržišno podobno za eksploataciju. A to se opet mora razumeti jer je »Rock« marginalno izdanje za NO »Politika« koja i sama radi bez dotacija od društva (jedina je takva firma u zemlji od novinskih kuća). Dakle, »Rock« je uvek u situaciji da mora biti pozitivan ili bar na nuli jer mu istog sekunda čim sklizne ispod te granice preći vrlo realna opasnost da bude ukinut. A da to opstajanje i nije tako jednostavno mislim da je lako videti iz činjenice da su se od kako izlazi »Rock« ugasili »Džuboks«, »MOL« i »Hit«, ovaj poslednji posle samo šest objavljenih brojeva i sa nezvaničnim minusom od oko osam milijardi.

— Omladina-politika-rock? (u Jugoslaviji)

— U politiku se razumem kao i svaki jugoslovenski omladinac. Znam šta se dešava, ali samo u onoj meri u kojoj oni koji se politikom bave dozvoljavaju da znam. Naravno da nam je rock muzika operisana od politike, osim deklarativnog izjašnjavanja za jednu avliju koja uglavnom znači »neka mi cela avlija da svoje novce kako bi moja kasica bila puna kao mesec iznad Bosne«. A rockeri se ne bave politikom zato što se ni filatelisti, ni skupljači puževa ni pećaroshi ne bave politikom, tj. zato što se niko ne bavi onim na šta ne može uticati. A kod nas osim onih koji su od politike napravili sebi biznis (i to dobar biznis u najvećem broju slučajeva) niko drugi nema moć da zaista utiče na tu sferu društvenog života. Da nije tako ne bi ljudi dolazili sa Kosova u Novi Sad ili iz Kladuše, Borova i slično u Beograd, nego bi stvari rešavali od svojih kuća preko delegata za koje

uredno glasaju i čiji rad i finansiraju. Dok se ukupna situacija ne promeni na bolje, tj. dok se narodu ne omogući da stvarno učestvuje u kreiranju politike, ne treba očekivati ni da će se rockeri time nešto više baviti, osim nekih ličnih stavova u pesmama koje uostalom nikada nisu ništa mogle da promene, mislim direktno. Ali celo pitanje odnosa omladine, rocka i politike je mnogo komplikovanije nego što sam ga ja ovde objasnio, a možda čak i suviše teško da bih ja mogao da dam neki tačan odgovor.

— Kako izgleda nastajanje jednog broja »Rocka«?

Kao i nastajanje bilo kojih drugih novina. Vidimo šta nam je preteklo od prošlog puta, a može da se pusti, pogledamo šta nam je naš dopisnik iz Londona Saša Stojanović poslao, dogovorimo se šta bi još trebalo imati u novinama pa to podelimo, ako se može — a ako ne može onda urednik naredi šta će ko pisati. Dakle tu nema nikakve posebne misterije, niti je nešto zanimljivo — kud svi Turci, tu i čelavi Mujo, tj. »Rock«.

Dakle, to su neki razlozi što je rock ovakav kakav je, što se trudi da bude list za sve-što nikada nikome nije uspelo (pa neće ni »Rocku«) i što se često menja. On često menja i cenu; od oktobra '84. godine kada sam objavio prvi tekst u njemu, poskupeo je tridesetostruko (sa 50 na 1500 dinara). Tome su razlozi jasni, štampa, papir i sve ostalo poskupljuju iz meseca u mesec — ako nekog zanima honorari su za ove četiri godine porasli oko četiri puta — za ispisanih osam strana (što je više od mesečne norme zaposlenog novinara) zaradi se oko petnaest miliona starih. Prema tome, »Rock« na žalost nije u stanju da ispuni ni zahteve nas koji ga pravimo, a tome je kriv i taj marginalni status koji list ima kod svog izdavača. Da još malo pojasnim — on je jedini list u NO »Politika«, a verovatno i mnogo šire koji nema nijednog zaposlenog novinara i nikada ga nije ni imao, a evo skoro dve godine ga uređuje vršilac dužnosti glavnog i odgovornog urednika, iako po zakonu takvo stanje u novinama ne može trajati duže od šest meseci. Ali tu nema pomoći jer su problemi »Rocka« u odnosu na ostale probleme u NO »Politika« ljudima koji bi trebalo da se pobrinu o njihovom rešavanju zaista najmnorniji i može se mislim, slobodno reći najmanje bitni. Takav je, uostalom, i odnos celog našeg društva prema rock muzici, pa se mislim ni ovde ne može očekivati neki radikalno bolji tretman.

Šta mislim o sprdačini oko ovogodišnjeg FJIF?

— Mislim da pulski turizam, ako ne zaradi od stranaca neće videti neku vajdu od filmadžija, pa taman da ih odere i zapleni im odeću, obuću, dnevnicu, kamere i studije. A i filmski radnici bi na festival ko onaj mladoženja što bi na svadbu bez one stvari u gaćama — hteli bi da se provode na moru, da dobiju nagrade i vazne što se klanjaju publici u »Areni«, a da ih to sve zajedno ništa ne košta.

Ali imam utisak da se i u organizacionom odboru Festivala kako to kod nas uvek biva nakotilo mnogo zaradnika, tj. onih koji bi da zarade a da pri tom ne rade i koji misle da su oni tj. manifestacija važniji od onoga zbog čega postoje, tj. jugoslovenskog filma. Ali, ruku na srce i taj naš film je takav da ne zaslužuje bolje festivale od ovih kakve ima ili bar ne mnogo bolje. Tu, kao i u rock'n'rollu (pa čak i manje) ima tek par ljudi koji rade nešto zaista vredno u svetskim razmerama.

Ovo govorim pre Festivala, pa ako me manifestacija demantuje što bih jako voleo, ali u šta iskreno sumnjam, pristajem da se svima javno izvinim.

Utisci o Puli?

— Svakom psu je tuđa koska slada, a svakom čoveku je grad u koji dođe na zežanje lepši nego onaj u kom mora da živi i radi. Ali Pula je preko leta zanimljiva, za zimu ne znam, jedino je šteta što se praktično nigde ne svira uživo. Ali to je opet problem od kog pate i mnogo veći gradovi kod nas, tako da je to na žalost pravilo, a ne bi bilo dobro ni da je izuzetak.

Inače u Puli ima vrlo finih omladinaca kao što su KUD Idijoti i divnih starijih ljudi kao što su Franci i Tusta koji se često družu s mladima i imaju puno razumevanja za njih. Sve u svemu, lep primorski grad, ali ne znam što vam sve to pričam, kad to i ovako znate bolje od mene. Bolje da ste me pitali o Beogradu, tu bih vas lakše prevario.

Marina Mihaj

IZBORNIK

Predstojede ukupne izborne aktivnosti po svom karakteru i sadržaju traže da uz analizu dosadašnjih rezultata, prakse i stanja u ostvarivanju usvojenih programa rada i dozvoljenih daljnjih programskih zadataka dobijemo one mlade ljude koji te programe mogu voditi i usmjeravati ka realizaciji.

PODSJETNIK O VODENJU PROGRAMSKO-IZBORNE SJEDNICE

(datum, mjesto i vrijeme održavanja sjednice)

Sjednica OO SSO otvara predsjednik OO SSO, drug... ime i prezime... pozdravlja prisutne delegatke i goste.

Stavlja na diskusiju poslovanje o načinu rada programsko-izborne sjednice. Objavljuje i obrazlaže ukratko način usvajanja (napomena: usvajanje je javno - dizanjem ruku).

Predsjednik predlaže radno predsjedništvo u sastavu:

- 1. (predsjednik)
2. (član)
3. (član)
4. (član)
5. (član)
(zapisničar)

Prijedlog se daje na glasanje - usvajanje (napomena: glasanje je javno, prvo se glasa za radno predsjedništvo, a zatim za predsjednika radnog predsjedništva, te zapisničara).

Radno predsjedništvo zauzima svoje mjesto.

Predsjednik radnog predsjedništva zahvaljuje se na ukazanoj povjerenju u ime radnog predsjedništva i obećava da će radno predsjedništvo voditi sjednicu u namjeri tokom i uspješno je privesti kraju. Predlaže dnevni red sjednice i daje ga na usvajanje, konstatira da su prve dvije točke dnevnog reda iscrpljene:

- 1. Otvaranje programsko-izborne sjednice i
2. Usvajanje poslovnika,

sa napomenom, da se u okviru 3. točke dnevnog reda treba izabrati ostala radna tijela sjednice kako bi sjednica normalno tekla svojim tokom.

Predlaže radna tijela sjednice:

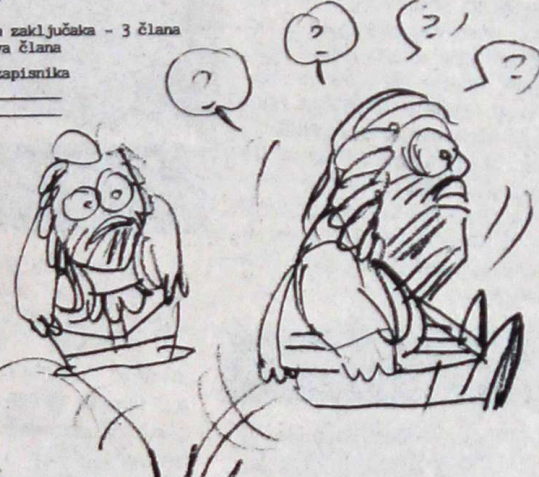
- I - Verifikaciona komisija - 3 člana
1. (predsjednik)
2. (član)
3. (član)

II - Kandidaciona komisija - 3 člana

- 1. (predsjednik)
2. (član)
3. (član)

III - Komisija za izradu zaključaka - 3 člana - predsjednik i dva člana

- IV - dva ovjervitelja zapisnika
1.
2.

REPORTAŽA Svaka komisija se usvaja zasebno kao i ovjervitelji zapisnika... Predsjednik radnog predsjedništva poziva predsjednika verifikacione komisije da podnese izvještaj o radu prijavljenih kandidata i kandidata za članove radnog predsjedništva... Nakon toga prelazi na 4. točku (napomena: dobijete izvještaj o radu dostavljen svim članovima, predlaže se da se na dnevni red daje prijedlog na usvajanje).

Za sve eventualne probleme vezane za održavanje programsko-izbornih sjednica dužni ste pravovremeno obavijestiti OO SSOH Pula, Lenjinova 29, telefon 22 087 i 24 503 ili lično.

Predsjedništvo općinske konferencije saveza socijalističke omladine Hrvatske - Pula

- 1. Dimitrijević Jasmina
2. Gregorović Davor
3. Jelenić Marjan
4. Kauzarić Damir
5. Kocijanić Mladen
6. Lazarević Abelinda
7. Mikadović Ester
8. Jurković Milan
9. Neškosić Snježana
10. Perčić Mladen
11. Prenc Valter
12. Simić Nikola
13. Sladić Milenko
14. Valković Jadranka
15. Grbin Vlado

Ispručen ćemo vam priču o mogućim kandidatima za mjesta predsjednika i sekretara u Općinskoj organizaciji SSOH našega grada. Iz sadašnjeg predsjedništva ćemo najprije izdvojiti one ljude koji neće više slijediti u sljedećem sastavu (nakon izbora).

Mikadović Ester, Neškosić Snježana, Perčić Mladen i Valković Jadranka su do sada birani toliko puta da im ističe pravo da budu ponovo birani. Svi ostali članovi sadašnjeg predsjedništva će po logici dosadašnjeg načina biranja vjerojatno i sljedeće godine biti u sastavu istog predsjedništva. Logika je vrlo jednostavna.

Teško je naći mlade ljude koji su spremni biti vrijedni i aktivni u omladinskoj organizaciji.

Iz sličnih se logika proizvodi i način biranja predsjednika i sekretara. Oni se biraju iz sastava prošlogodišnjeg predsjedništva zbog vjerojatnosti da su aktivniji i iskusniji od onih omladinaca koji još nisu bili članovi istog predsjedništva.

Omladinci - srednjoškolski, Jelenić Marjan i Lazarević Abelinda i Mikadović Ester, koji su članovi istog predsjedništva nemaju šansi u izboru za predsjedničko i sekretarsko mjesto jer se vjeruje da oni ne mogu uskladiti svoje školske obaveze sa profesionalnim obavljanjem dužnosti. Logika je dosadašnje prakse da omladinac iz JNA, (Grbin Vlado) također ne može uskladiti svoje obaveze na radnom mjestu sa obavezom profesionalnog rukovodioca u omladinskoj organizaciji.

Dosadašnji predsjednik nema pravo ponovnog biranja, a dosadašnji sekretar, koji to pravo ima, odbio je kandidaturu zbog privatnih obaveza.

Znači, mogući kandidati za izbor na mjesta predsjednika i sekretara OK SSOH - Pula su:

- 1. Dimitrijević Jadranka
2. Gregorović Davor
3. Kauzarić Damir
4. Jurković Milan
5. Simić Nikola
6. Sladić Milenko

KAZALIŠTE pro futuro

Pitali smo Gorku Ostojić-Cvajner, direktoricu RO FJIF Pula: Hoće li se rečenica, koju ste izrekli obračunajući se gostima festivala »vidimo se u novom Festivalskom centru dogodine« obistinuti? Kakve će mogućnosti pružiti gostima, a posebno novinskim izvještiočima? Ove godine čulo se dosta pritužbi na uvjete rada (dva telefona, jedan teleks itd.) Da li će se i dalje koristiti prostori u Domu JNA?

Naime, mladi su u ovom, i ne samo ovom gradu, u potpunosti napušten zlatni rudnik ideja i emocija. Mislim da ih ova kuća može nadahnuti i povesti, a potom i zavešti, zašto ne?! Video-tečni program, mala kino dvorana, galerijski prostori, mogu biti poligon za mladenačke aktualizacije tema i problema. I zašto napokon mladi ne bi djelovali metrikom vlastitih senzibiliteta i ulili dušu nekim programskim skretanjima, problematiziranjima, aktualiziranjima. »Pet«, SSOH Pula, fakulteti i škole bit će nam programski resursi i zavajkada dobrodošli.

Strogo vjerujem kako će se ovaj obavezujući pozdrav odista obistinuti. Naime, u sveukupno otežanim uvjetima rada a nekomi stvaranja, vrlo smo svjesni činjenice da (iako do sada vrlo opravdana) prolongiranja daju mogućnost etapnog građenja uz vrlo veliku i neugodnu rastu negativnog djelovanja inflacije i vrtlogavog rasta materijalnih troškova - a na oba je moguće utjecati.

● Za kakve sve programe? - Prema višenamjenski-multimedijalnom konceptu korištenja zgrade u kojoj će se prezentirati, promovirati i organizirati programi domaćino vezani za djelatnost RO FJIF, što znači: velika dvorana pripremljena i opremljena za sve vrste scenskih događanja što je omogućeno uvažavanjem i unošenjem svjetskih pozorišnih i tehnoloških standarda. Scena iza željezne zavjese predviđena je za druge, komornije i alternativne skupove. Mala dvorana bit će uložena za potrebe filmskih djelatnosti - odgledavanje žirija obaju festivala - FJIF i MAFAF - te za tematska, retrospektivna i kinotečna susretanja. Galerijski troetažni prostori služit će promociji i prezentaciji monografskih, tematskih, problemskih, revijalnih i likovnih samita, te za prezentaciju najprezentativnijeg dijela fonda radne organizacije. Videoteka je sastavni dio našeg koncepta a namijenjen je pohrani, prezentaciji i edukaciji mladih u domeni svih domaćinskih nam djelatnosti.

Petica 1-2 Dub.

● Obnovljena zgrada pružit će mogućnosti za raznovrsna kulturna događanja. A ljudi su u svemu tome presudan činitelj. Kakav je plan krodova, zapošljavanje novih snaga, angažiranje vanjskih suradnika, uopće, organiziranost posla u novoj zgradi? Novi su kadrovi neophodan vitalitet i motorika toga zdanja i o njemu će i ova institucija i grad morati puno povesti računa. Poređujući kapacitete ove s ostalim sličnim, ili blago različitim kućama, došli smo do optimisanih i minimalnih standarda. Ponijet ćemo se u skladu s općom ekonomskom situacijom, krajnje konzekventno. Znači otpočetki djelati s kadrom koji će podmirivati heterogenost mogućih zbivanja. I naravno, vodit će se računa o razvojnosti uvijek u kontekstu objektivnih mogućnosti (ekonomskih). Pitanje vanjskih suradnika ostaje i dalje vitalno vezano uz funkcioniranje RO, nadasve kada je riječ o organizaciji mamuti manifestacije - tiče se nadasve Festivala. To je ekonomičnije i operativnije. A na sreću svojom starošću Festival je uspio educirati cijelu plaćajuću vrhu vjernih i vrijednih suradnika.

KAKA MAJORITY: PULA MOJE FAJLIVE

»KUD IDIJOTI« – koncert u Omladinskom domu »Uljanik«, nedjelja 18. rujna 1988. u 22 sata (najava za 21 i 30):

Pred kraj ovog relativno sušnog pulskog rock-ljeta (npr. dugonajavljivi nastup »Azre« otkazivan je čak tri puta iz raznoraznih razloga, a gotovo sve što se i dogodilo organizirali su sami »Idijoti« u tvrdnji na Zlatnim stijenama – Fort Bourguignonu, Saletovoj ljetnoj rezidenciji – vidjeli smo i čuli skupinu »Aurora« iz Mađarske, te domaće bandove »Spoons«, »Messerschmitt«, »Washingtons«, »Pneumonia«, »Brain Storm«, kao i Zorana Predina i Dragu Mlinarca – prava stvar u »Uljaniku«.

U rodnome gradu – u kome je najveće iskušenje svirati, bez obzira na broj obožavalaca, jer pulska publika slovi za kritičnu i hladnu – legendarni Sale, Tusta, Fric i Ptica nisu nastupili više od godinu dana. A upravo to razdoblje bilo im je probno nedvojbeno najuspješnije, kako u domovini, tako i šire (da spomenemo samo Rijeku, Beograd, Sarajevo, Suboticu; izlazak drugog i trećeg EP-ija »Budimo solidarni s bogatima« i »Hoćemo cenzuru« u izdanju DID-a Koper, nastupe na TV...).

Ostali su kakvi su i bili: žestoki, duhoviti, angažirani (u smislovima – reagiranja na društvenu situaciju te maksimalnog ulaganja sebe u svirku).

Takav je bio i koncert 18. IX.

MI GREMO VAJK NA BOLJE

Pred oko tisuću posjetilaca (uz cijenu upada = 3.000 dinara) »Idijoti« su dali sve od sebe. Čuli smo novije stvari, neizvođene u Puli – koje su već hitovi »MI GREMO VAJK NA BOLJE«, »HOĆEMO CENZURU«, »O BELLA CIAO«, kao i odavna omiljene (pr. »TKO ZNA«, »CIRKUS«, »ZA TEBE«, »MAJA«, i naravno mega-hit »BANDIERA ROSSA«), neke preinačene »DARWIL«, pa i one neovjekovječene na vinulu i tonskoj vrpici »Legendarni uživo«, ali isto tako uzbuđujuće i znane – s demo-snimaka (»DAJ, DAJ, DAJ«, »SCH«).

»Hladna« publika nije bila tako hladna, dapače. Ispred pozornice se skakalo, pjevalo, plesalo – no bez izgreda. Sat i pol dobrog koncerta protutnjao je prebrzo za sve prisutne. Publika je zahtijevala više od jednoga bisa; ali kako reče Sale: »Poslije »BANDIERE ROSSE« nema smisla više svirati«.

Energično, prepoznatljivo, pošteno – »KUD Idijoti«.

Informativno – upravo (u vrijeme predaje teksta) nalaze se u Budimpešti (zahvaljujući suradnji s tamošnjim bendom »Aurora« – sjetimo se Fort Bourguignona!) – u posljednje vrijeme ROCK-MEKI gdje će imati koncerte 23.

i 25. rujna. Nije sasvim potvrđeno i provjeren, ali priča se da su 24. tamo i »Ramonesi«.

Kada kažemo »koncert bez izgreda« – mislimo na publiku, ali ne i na redare (ili samozvane redare) ovog omladinskog kluba. Naravno, ne na sve – jer većina svoj posao obavlja korektno – no ima pojedinaca (imena na žalost ne znamo, ali dosjetit ćete se o kome je riječ) koji prilikom masovnog okupljanja mladih koriste za iskaljivanje svojih primitivnih destruktivnih nagona, mlateći omladince pri svakom nazovipovodu (s njihove točke gledišta).

... NO KOMENT

Zašto čuvari na koncertima nisu članovi nekog kluba borilačkih vještina koji osim sposobnosti interveniranja silom po potrebi (i samo po potrebi) imaju i etičkog odgoja svojstvenoga tim sportovima? (To je zasebna tema, a nadam se da će ova natuknica potaknuti reagiranja).

I da zaključimo ovo koncertno i okoncertno razmatranje u vedrijem tonu: Rijetko koga (prilog teoriji o duhovitosti...) nije razgalio plakat na ulazu u »Uljanik« koji obavještava o ARTISTIC-KOM SHOW-u u organizaciji Omladin-

skog doma i Kulturno-umjetničkog društva »Idijoti« s točkama:
– »Čovjek s naočalama« izvodi »Gdje je bina?«
– »ARTUSTA s bocom«
– »Žongler s palicama«
– »Debeli čovjek« – »Maknite razglas da prođem!«;
dok u pauzama svira grupa MLADIĆA. Još jedan prilog duhovitosti: Sale NIJE pričao viceve, pa ni onaj najgori o trulim bananama...

Nataša Dragun

BLITZ INTERVJU SA ZORANOM PREDINOM

LAČNI FRANZ NIJE IZ NEKOG VEĆEG CENTRA, ALI DOBIVA ISKLJUČIVO DOBRE KRITIKE, ŠTO JE RIJETKOST.

To je ono što je dobro. Kad si u Beogradu ili Zagrebu, kritičari su ti stalno na vratu, prate te, znaju sve o tebi, i ne možeš ništa u miru uraditi.

OTKUD TVOJA ČEŠĆA PRISUTNOST U ZAGREBU; NEGO U LJUBLJANI? Stvar je prosta, Zagreb je bliži Mariboru nego Ljubljani, tako da je logično da u Zagrebu nastupamo non-stop.

U Zagrebu smo održali i naš prvi koncert, kada su redari trčali s jedne na drugu stranu i čuvali reflektore da ne padnu, jer naš se bubnjar s nekim dijelovima bubnjeva našao iza bine.

VI STE TOTALNE ANTIZVIJEZDE, U TO SAM SE I UVJERIO KROZ SVO OVO NASE DRUŽENJE.

Da, tome i težimo. KAKO JE DOŠLO DO SURADNJE PREDIN – MLINAREC?

Donedavno sam bio voditelj jednog kluba u Mariboru, međutim, budući sam iz raznoraznih razloga bio u ne mogućnosti da radim i da dovedim grupe u dogovoreno vrijeme, odlučio sam prestati blatiti svoje ime i dao sam otkaz. Uletila je kombinacija sa Mlinarcem i koncerti u Koprnu, Ankaranu, Sisku, Puli, Beogradu i na kraju u neizbježnom Zagrebu.

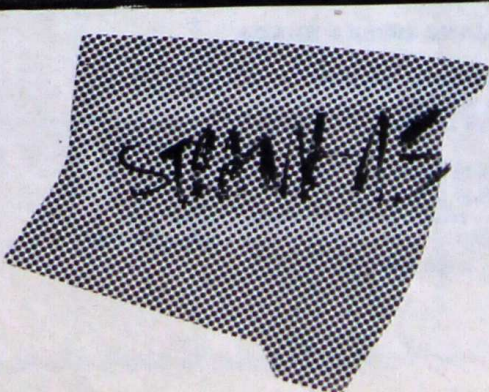
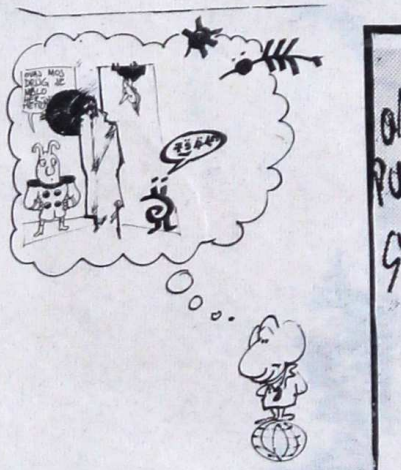
ISPRIČAJ ANEGDOTU O VAŠEM BUBNJARU ANDREJU PINTARIĆU.

Aha, Andrej bi se znao toliko napiti da bi mu žena u krevetu spavala kraj nogu, jer mu je grozno smrdilo iz usta.

ŠTA MISLIŠ O FORT BOURGVIGNU?

Divno mjesto, trebalo bi i ostati ovako autentično, ja ne bi ništa mijenjao ovaj prostor za sviranje.

Dorjan

PULSKA LJETNA KONCERTNA PONUDA

Ljeto je pravo vrijeme (pogotovo u našim krajevima) za održavanje rock-koncerta poznatih i nepoznatih grupa, kako domaćih, tako i stranih. S obzirom da je Omladinski dom ULJANIK nastavio sa svojom poznatom praksom dovođenja penzioniranih YU-rock zvijezda okrenuli smo se FORT BOURGIGNONU. Šta se tamo zbivalo? Da nije bilo SALETA, PTYCZE, TUSTE I FRITZA, poznatih članova poznatog pulskog Kulturno-umjetničkog društva, ne bi se ni tamo ništa događalo, jer općepoznata je stvar da su neki takozvani umjetnici uzurpirali gorespomenuti prostor i koristili ga za neke svoje interne indijanske fešte. Ali stvari su došle na svoje mjesto. Drugovi iz KUD-a su se malo potrudili i organizirali nekoliko vrlo dobro posjećenih koncerata. Idemo redom; CHRIST (Beograd), AURORA (Budimpešta), THE SPOONS (Pula-Zminj), DRAGO MLINAREC I ZORAN PREDIN (Zagreb-Maribor), MESSERSCHMITT I THE WASHINGTONS (Pula) te BRAINSTROM I PNEUMONIA (Pula). Tako je prekrasan i neobičan ambijent FORT BOURGIGNONA bio pametno iskorišten. Zima dolazi, a sa zimom i stari pulski problem. Gdje svirati? Vidjet ćemo da li će se naći neki novi entuzijasti koji će razbiti monotoniiju pulske rock-zime.

D. Mandrak

MESSERSCHMITT – »Lucy« (Demo-tape; IX-88)

Nakon više uspješnih koncertnih nastupa (Pula-Rijeka-Zagreb), pulska grupa MESSERSCHMITT odlučila se da snimi svoje prve demo snimke. Pozvan je najbolji i jedini (!) pulski rock-snimatelj i producent MIRO MILANOVIĆ koji je svoj posao obavio kako najbolje može. Snimljeno je dvanaest stvari u trajanju od preko četrdeset minuta. Pitanje je kako će bend iskoristiti te snimke: da li će ih ponuditi nekom za izdavanje, ili će izdati samostalnu kasetu. No, vratimo se samom materijalu koji je zabilježen. MESSERSCHMITT je jedan od prvih pulskih bendova koji ima američki zvuk. Njihova muzika nije ništa novo i originalno (osim za pulske prilike), ali fascinira žestina i direktnost njihovih pjesama, te vrlo inteligentan soj bluesa, hard-rocka pa čak i punka. Svi tekstovi su na engleskom, što možda dovoljno govori o ambicijama benda. Kako bilo da bilo, njihov način rada je pravilan i realno je za očekivati da će postići i nešto više izvan pulskih okvira. Od snimljenih pjesama posebno se ističu svojom kvalitetom; TODAY, TODAY, LOREEME, MR. PROGRAMER I WE ARE THE ROAD CREW, koja je možda i najbolja stvar na cijelom demu, iako netipična za MESSERSCHMITT. Ovim snimcima MESSERSCHMITT se potvrdilo kao jedan od trenutno najznačajnijih pulskih bendova. Kontakt adresa: MIRO KUSACIĆ – ul. Rudarska 8 Pula, tel: 33-608.

D. Mandrak

PET STRANA

MRASCHSZY (Mladen Zdravković, dvadesetogodišnji Puljanin) piše i slika. Teoretizira (svoju) umjetnost i kaže da ona mora biti – u ovom izgubljenom dobu – didaktičkog karaktera, da postoji isključivo ako nas nečemu poučava. Sam je odredio naslov ovog izbora pjesama smatrajući da sažima njihovu određenost i poruku. Prosudite:

TRIPTIH ZVAN „ČEMU ČOVJEK“

O njemu sam napisao pjesmu.
Ipak bih još malo sačekao...
Prije nego li pođemo na počinak.

Pjesnik.
Žena nije imala imena, a opet sam upitao:
»Ne daj da umrem, hoćeš li?«
Sa pola poljupca ona mi obeća:
»Dobro, u subotu. A dotle... spavaj, mili moj.«

x x x

Ipak bih još malo sačekao...
»Gdje je ostala polovina poljupca!?«, viknuh.
I obećanja (p)ostanu gluha.

x x x

Dalje od sebe nisam vidio.
I onaj tko mi prebaci da sam egoista
je veliki bedak, poput moga oca,
čiji sam sin.

**Sebe samog sam vidio.
Sebe samog.**

(KRAJ)

ON

Pročitah njegove pjesme.
Iz njih se moglo vidjeti nezadovoljstvo
koje trepti u svakom od nas. On
se ni po čemu nije razlikovao od
nas. Imao je isto godina koliko
i svatko od nas. Bio je
Jugoslaven kao i svatko od nas.
Da, da, pročitao sam njegove pjesme.

ŠESTI PUT

Meni isto govore štošta
kao i vama
pa opet ovo čitam po sedam puta.
(Osmi put znam napamet).
(Izbacam papir u koš.)

(KRAJ)

KAKO?

Plastična mjerica za šećer
ima dvije greške.
fše 100, 200, 300 pa 500
i umjesto centimetara piše
centilitara.

Ma, izmislio sam, naravno,
i ja bih da se pravim pametan.
Ali ne ide mi...

(KRAJ)

BEE – BEEEP

Ujutro,
zvoni telefon i ja kažem:
»Da... da... da...«
Te večeri u Švicarskoj se sudare dva vlaka,
u Njemačkoj ogromna avionska nesreća,
u Izraelu nove žrtve i progoni Palestinaca.
Ugasim televizor i pustim pjesmu
»Sve što uvek želim reći« od »Discipline kičme«;
i razmišljam o tome:
Idu li bogovi katkad u crkvu da
se ispovijede?

NEOBRIJANA MUŠKA BRADA

Na svakom čošku po dva.
Bazde na alkohol
i rade sutra ujutro.

Uzeh pomoć žileta
i prerezah si grlo.
Slučajno – rekoh smiješeći se dok umirem.
Zadovoljan.
I obrijan – kako spada.

MRTVA DJEVOJČICA U POTKROVLJU

Bezizražajan doktorski pogled.
»Žao mi je,
vaša kćerka će ostati nijema...«
A bilo je to i bolje
nego da priča o potkrovlju,
o onomu što se tamo desilo.

xxx

Okolo nje pocijepane uspomene,
lutke bez glava,
a glave bez očiju
da uskladište težinu šutnje.
Već mjesecima nitko nije ulazio
ovdje.
»Tata, uzmi me k sebi.«
Okrenuh se dva puta u grobu,
već mi je muka od tih napuklih ogledala.
Oni uvijek traže objašnjenja.
»Što ne upitate nju?« – rekoh cereći
se ironično.

I ona progovori.

PIP: POZDRAVI I PORUKE

Pozdrav redakciji iz NEW YORKCITYATNIGHT od Bjončić Mjorja sa obitelji od honej muun.

GORANE BOLIČU: čestitam ti sretan odlazak u armiju, i da nam budeš primjeren vojnik, te da dobiješ najmanje 15 dana (nagradnog, naravno) i da puno jedeš SMB kuglica i da ti šipka ne zarda. **VOLE TE TVOJI GRAFIČARI!** Uz pjesmu »Mali mrav«.

BJONČIĆ MJORIJU brak čestitam uz pjesmu: »Ti mi više nisi drug« i želim mu brdo malih baraba. Miho Prhat

Zgravo!

Prije nekoliko dana dobila sam Vašu adresu i nakon dugog ubjeđivanja odlučila sam da Vam se javim.

Imam 17 godina i završila sam drugi razred usmjerenog obrazovanja.

Pišem pjesme još od svoje desete godine. Sudjelovala sam na raznim smotrama i takmičenjima, a ove sam godine dobila diplomu za pjesmu »Postoji li...?«

Željela bih da objavite neke moje pjesme, ili ako ništa da me savjetujete, da mi kažete što valja, a što ne.

Uostalom treba pokušati, pa što bude-bude, zar ne?!

Šaljem Vam nekoliko primjeraka koji su se uglavnom dopali mojoj publici.

Teme pjesama su najčešće nesretna ljubav ili smrt. Naravno volim izražavati tugu i bol raznim opisima i pejzažima.

Osim toga, moram Vam priznati da nisam neki posebni ljubimac pjesnika. Ne čitam već napisane pjesme, osim onih u školi.

Ne volim ih čitati, jer se bojim da bi ih tako pokušavala imitirati.

Zbog toga je sve ono što pišem originalno, iz moje glave i iz mog života uopće.

Nadam se da ću ubrzo dobiti Vaš odgovor, pozitivan ili negativan.

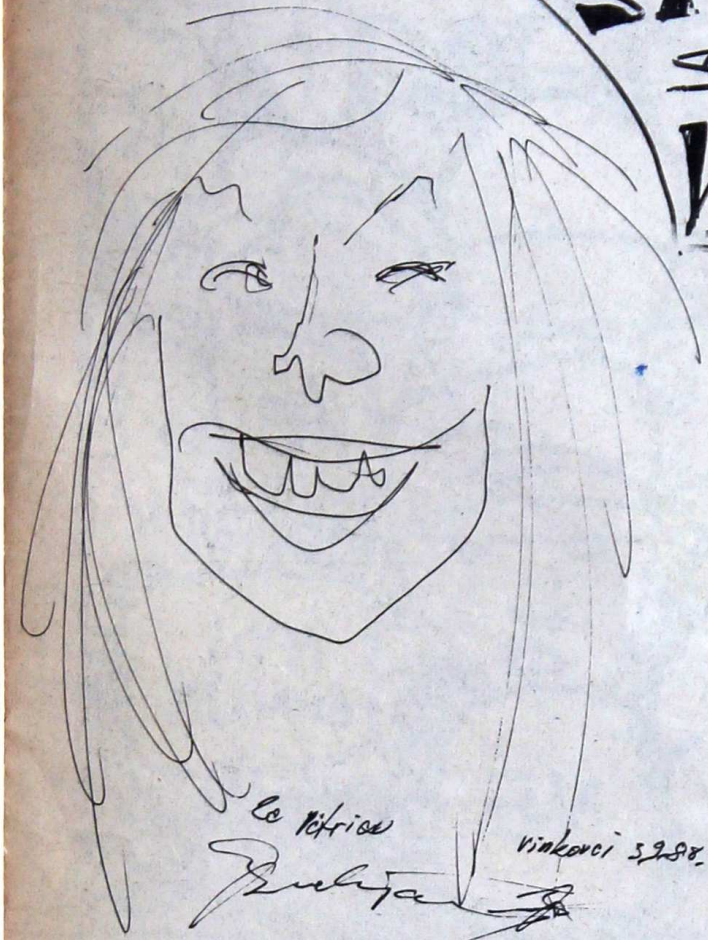
Unaprijed se zahvaljujem
Bencić Estela iz Tara.

Estela, buduci je jesen na pragu, u ovom ćemo broju objaviti tvoju pjesmu Jesenja ljubav. Javi nam se opet i želimo ti puno uspjeha u tvom budućem radu!!!

JESENJA LJUBAV

Noćac me vjetar skinuo sa grane tako grubo da me život zabolio. Šapnuo mi potom da nitko ne čuje. »Tvoj te dragi nikad nije ni volio!«

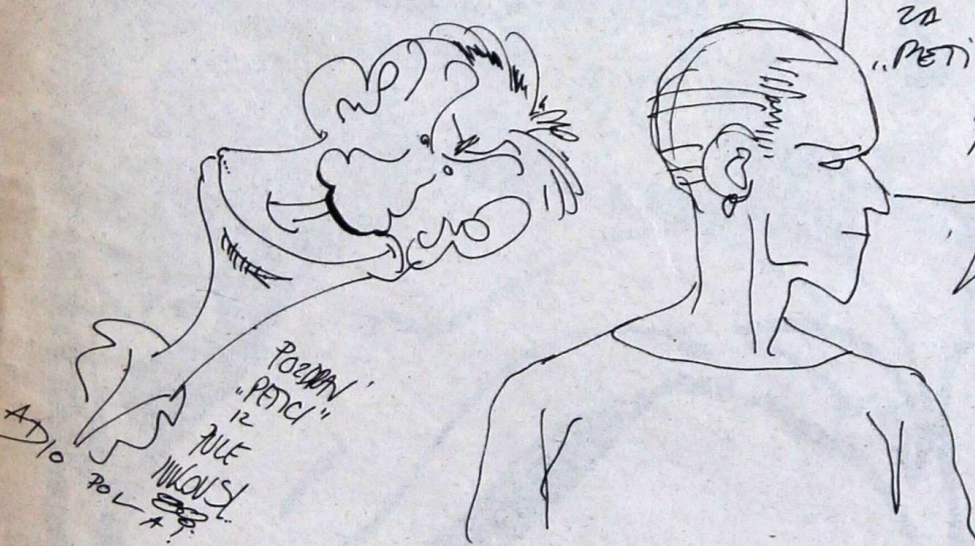
SALON STRIPA VINKOVI '88.

PET - STRANA 15

GORAN PARLOV ZA PETICU
DORDE MILONC

PET je moj broj!

sastav: mladen kosanović	Kitati, brati (npr. gro-ede)	Dio pluća koji pri crenju re-ke lenlju, leneš	Bivši njemački car Vil-helm II (vini biografi-ju Grunfa iz 1. svjet-skog rata, Superstrip "Alan Ford")	Brzi, magli, stri, vašni	5 Rasucen 5	Geometrijsko tijelo	Američki olimpijski trkač, Carl	Ine grada Troje po njenu ocnivašu Ilu	Trgovci vinom	Utoriod-riogolo, traži da kašeno...	5 Orešice 5	Jedinišni vektor u intesitit	Pogrdna riječ, česta uz-rečica fizičkih radnika	Ukočenost, utraulost, obsarlost, neosjetljivi-vest (ad)
Visoka po-varna bilj-ka, ševar (lat. Phra-grites com-nunic)						Tvorica lijekova u Zagrebu							Rinska bo-lica plod-nosti; uz-vik pri skoku šajni kolašici	
Nis koralj-nih otoka u Marshal-lovin oto-cina (obra-uto KATAR)						Auto-trka				Jedan od simbola dazera, kriš			North	
Reck-kupa-nija is Pule čiji je kapo Frauci B. "Addio Pula"														
Jedan od hita sa detičnog projekta (struke e pitura...)										Početak crnja Pratae bez prata			"Vojna pošta" "Tvorica Tiganja"	
Povijesni grad u Italiji, Tininiš						"Matica arpska" Kraj kraja		Naše mužko ine (onaj koji voli rasti) Litra						
Vrsta cir-kuske alno-becije (ar-tist lešeci-baca i hvata lopte ili diecu)								Obrtnik koji se bavi lici-tarstvom; redi'ar						

